

De
Plaats
Van
De
Ecclesia
In
Gods
Plan

Door

John H. Essex

©

Deel 1 - Wat is de ecclesia?

Deel 2 - De oorsprong van de ecclesia

Deel 3 - te midden van de hemelingen

Deel 4 - Heilig en onberispelijk voor Hem

Deel 5 - In genade zijn jullie gered

Deel 6 - Het complement van Christus

De plaats van de ecclesia in Gods plan

Deel 1 - Wat is de ecclesia?

door John H. Essex

" Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen,
Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten van de aion der aionen! Amen. "
(Efe. 3:20,21;CV)

Dat de ecclesia een belangrijke rol toegewezen heeft gekregen in het doel waarnaar God op weg is, wordt duidelijk uit de hierboven gegeven tekst, want het is duidelijk dat wat God heerlijkheid zal geven "*in alle geslachten van de aion der aionen*", niet weggepoetst kan worden als zijnde onbelangrijk, speciaal als de vermelding er van staat vóór die van Christus Jezus. Het zou duidelijk een voordelig onderzoek zijn om in detail te bekijken wat deze rol is, en onszelf de vraag te stellen wat in feite de plaats van de ecclesia is in Gods plan. Dit zal ons doel zijn in deze serie.

Maar eerst moet het voor ons helder worden welke ecclesia we bedoelen, want er wordt meer dan één ecclesia genoemd in de Schrift.

Verscheidene ecclesia's.

Het woord ecclesia komt ongeveer 115 maal voor in de Griekse geschriften. Opvallend is dat drie daarvan te vinden zijn in de vier verslagen van Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes en dat deze alle drie in Mattheüs staan, en dan nog twee in hetzelfde vers (zie Matt. 16:18 en 18:17). Soms heeft het woord een locale toepassing, zoals in de 18 maal dat het voorkomt in boek Openbaring. Daar wordt het boek gebruikt voor de individuele samenkomsten in verschillende lokaliteiten - de ecclesia van Efeze, Smyrna enz. Hetzelfde is merendeels waar voor het gebruik van het woord in het boek Handelingen, en ook in de Paulinische geschriften, waarvan vele gericht zijn aan individuele ecclesia's; bijvoorbeeld, "*de ecclesia in Thessaloniki*" of "*de ecclesia van God in Korinthe*" en "*de ecclesia's van Galatië*." Maar het is duidelijk dat wij in onze studie niet bezig zijn met individuele ecclesia's op zich, maar alleen voor zover ze deel zijn van "*de ecclesia*" in de wijdste zin van het woord.

In Handelingen 7:38 hebben we een verwijzing naar "*de ecclesia in de woestijn*," maar de context laat zien dat dit duidelijk verwijst naar de uitgeroepen uit Egypte, de natie Israël onder Mozes, veroordeeld tot een periode van rondwalen in de woestijn vanwege hun gebrek aan geloof in God. Deze toepassing van de uitdrukking ter zijde leggend, vinden we dat de Griekse Schrift de term "ecclesia" gebruikt in verband met twee verschillende groepen van mensen. Eerst is er de groep van besnijdenisheiligen die de Heer gevolgd hebben, en gediend werden door de twaalf apostelen van het Lam. Deze bediening kreeg een sterke impuls door het getuigenis dat begon met Pinksteren, toen de cirkel van twaalf hersteld was na de afval van Judas, en de heilige Geest met kracht over hen kwam. De inspanning van de apostelen had zo veel succes dat op dat moment in één dag ongeveer drieduizend zielen aan de ecclesia werden toegevoegd (Hand. 2:41). De

bediening had als basisthema *"Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen"*(Hand, 2:38). Dat ging zo voort tot de cirkel van de twaalf opnieuw verbroken werd door de dood van Jacobus, de broer van Johannes, door Herodes(Hand. 12:2), hoewel de Joden al hun verwerping van de boodschap van het Koninkrijk aangekondigd hadden door het stenigen van Stefanus. De bediening zal hervat worden zodra de cirkel hersteld zal worden bij de opstanding van de Twaalf bij de komst van de Heer om Zijn Koninkrijk te vestigen; tot dan blijven de beloften over deze ecclesia opgeschort.

Maar er is nog steeds een ecclesia die door Paulus en zijn gezellen bediend werd, door hem beschreven als *"de ecclesia"*, *"de ecclesia van God"* en *"de ecclesia die het lichaam van Christus is"*(1Kor.12:27,28; 1Tim.3:5; Efe. 1:23). Het is deze ecclesia die we in deze studies willen bekijken. De boodschap die door Paulus werd verkondigd is niet *"bekeert u en wordt gedoopt"*, om zo gered te worden, maar *"geloof in de Here Jezus en je zult gered worden"*(Hand. 16:31). In dit evangelie neemt de geloofsgehoorzaamheid de plaats in van bekering, en rechtvaardiging neemt de plaats in van vergeving. Werken worden terzijde gesteld, want redding is door geloof, niet door werken(Rom. 3:28). Van menselijke inspanning wordt aangetoond dat ze vruchteloos is, en van redding wordt gezien dat ze alleen van God afhankelijk is, want het evangelie is Zijn kracht tot redding(Rom. 1:16). Haar basis is *"het woord van het kruis"* waar ook van wordt gezegd dat het *"de kracht van God"* is(1Kor. 1:18). Ze is vastgelegd in de termen van een nieuwe schepping, waarin de vorige schepping als "primitief" beschouwd wordt en "voorbij *gegaan*," en alles is *"nieuw geworden"*(2Kor. 5:17), en niet in de termen van een nieuwe geboorte, zoals door Jezus voorgesteld aan Nicodemus(Joh. 3:7), want daarin wordt het nieuwe geboren uit het oude; zie Petrus' toepassing in 1Petrus 2:9 van de belofte die al voor de Sinai aan Israël werd gedaan(Ex. 19:5,6).

Maar laten we, voor we verder gaan, eerst een definitie zoeken van het woord "ecclesia".

De definitie van ecclesia.

Het Griekse woord "ekklesia" bestaat uit twee elementen: het voorvoegsel "ek", wat "uit" betekent, en de stam van het woord, "klesia", wat "geroepen" betekent. Het betekent dus "een uitgeroepen groep."

In veel vertalingen wordt het over het algemeen met "kerk" vertaald, maar dit woord heeft in het denken van de meeste mensen om drie redenen haar ware betekenis verloren:

1. Het wordt meestal toegepast op een gebouw, en niet zozeer op de gebruikers van het gebouw. Hetzelfde is waar voor het woord school; de juiste termen voor de gebouwen zouden respectievelijk "kerkhuis" en "schoolhuis" moeten zijn, maar deze komen slechts zelden in woordenboeken voor.
2. Het woord "kerk" is door vrijwel iedere sekte en denominatie in beslag genomen om haar eigen vorm van eredienst aan te geven; zo hebben we de "Rooms Katholiek Kerk", de "Anglicaanse Kerk", de "Baptistenkerk", de "Methodisten Kerk" en vele, vele anderen. Het Woord van God kent dit onderscheid niet.

3. Het woord "kerk" geeft op zich niet de twee elementen aan die vast verbonden zijn in het woord "ecclesia", daarom gaat de volle lading van de betekenis verloren en wordt het gewoonlijk eenvoudig beschouwd als een groep van aanbidders, en niet als een lichaam van "uitgeroepen."

Het is nodig dat we de twee elementen van het woord "ecclesia" in gedachten houden, want het feit dat er een "uitroeping" bij betrokken is laat zien dat er een keuze geweest moet zijn. Die keuze kan alleen Gods keuze zijn geweest, want het is Hij Die het roepen doet, zodat Zijn doelstelling een keuze mag blijven, niet uit werken, maar door Hem Die roept. Hoewel deze uitspraak in Romeinen 9:11 toegepast wordt op het geval van Ezaü en Jacob, onderstreept ze een principe dat waar zal blijven tot Gods doelstelling voleindigd zal zijn. God werkt alles in overeenstemming met de raad van Zijn wil (Efe. 1:11), en Zijn doelstelling komt altijd overeen met dit feit.

Gods recht om te kiezen.

Zodra we inzien dat er een uitroeping bij betrokken is, wordt het duidelijk dat er ook mensen zijn die niet in deze keuze zijn betrokken. Voor velen mag dit onrechtvaardig lijken, maar zo te denken zou in overeenstemming zijn met de geest van de mensheid, die vaak spreekt over "fair" en "niet fair", en denkt dat allen een gelijke kans zouden moeten hebben. Indien Gods doelstelling ook maar in het minst afhankelijk zou zijn van "kans", dan zou er iets van rechtvaardiging zitten in het op deze wijze denken.

Maar, zoals we net aangegeven hebben, we denken in termen van Één Die alles werkt naar de raad van Zijn wil, en Die consequent " *die van den beginne de afloop verkondig en vanouds wat nog niet geschied is*" (Jes. 46:10). We denken ook over Één Die het recht heeft te kiezen, en het recht heeft de een boven de ander te verkiezen, en het recht heeft een ieder te schenken wat Hij wil. Daarom, als we spreken over hen die door God zijn uitgekozen, moeten we ten allen tijde in volle erkenning zijn van Zijn recht om zo'n keuze te maken.

Wij zouden nooit vragen moeten stellen bij het recht of de wijsheid van God in al Zijn keuzes. Wij kunnen tevreden zijn met Zijn beslissingen, zelfs als we voelen dat wij speciaal bevoorrecht zijn door tot Zijn uitverkorenen te mogen behoren, omdat we weten dat de huidige zegen daarvan een middel is om tot een doel te komen. Dat doel is dan de heerlijkheid van God, die verkregen zal worden door de uiteindelijke verzoeningen van allen met Hemzelf. Met andere woorden: wij bevestigen de voorkeursstappen van Gods doelstelling als zijnde een noodzakelijk vereiste van het ultieme, waaraan allen, zonder uitzondering, deel zullen hebben. Want het uiteindelijke doel van Gods doelstelling is dat Hij Alles in allen zal zijn (1Kor. 15:28).

Dat is de reden dat de geroepen van welke ecclesia dan ook zichzelf niet zouden moeten beschouwen als wezenlijk beter dan hun medemensen, maar altijd er aan moeten denken dat de reden voor hun uitverkiezing is dat zij door God gebruikt zullen worden tot zegen van hen die niet uitverkoren zijn. De reden voor deze bevoorrechte behandeling ligt niet ergens in onszelf, maar in God Die aan hen de voorkeur geeft. Dat is ook waarom zij die vandaag in de ecclesia zijn door Paulus opgeroepen worden te

"doen wat goed is voor allen, maar inzonderheid voor onze geloofsgenoten"(Gal. 6:10).

Paulus toont in Romeinen 9:21 aan hoe God in staat is van hetzelfde kneedsel een eervol voorwerp en een voorwerp voor alledaags gebruik te maken. De klei is in beide gevallen gelijk; het verschil tussen de voortgebrachte voorwerpen zit in de handeling van de Pottenbakker; Die alleen is in staat te beslissen over de vorm en het doel van het voorwerp dat Hij aan het maken is. Dit is een uitstekende illustratie. Zonder de vaardige vingers van de Pottenbakker zouden wij onontwikkelde klei zijn, niet in staat onszelf vorm te geven tot iets dat voor iemand van nut kan zijn. Maar in Gods handen worden we gemaakt tot wat we zijn en worden, en als het zo is dat wij door Hem zijn uitverkoren om deel uit te maken van Zijn ecclesia, laten we ons dan hier met alle nederigheid en dankbaarheid in verheugen. Als we al ergens in moeten roemen, laat het dan nooit over ons zelf zijn, maar altijd over de Heer.

Hoe God Zijn recht op keuze uitoefent.

Door Zijn profeet Jesaja vertelde God Zijn volk Israël dat hun denken en doen niet gelijk waren aan die van Hem, maar dat de Zijne meer verheven waren dan die van hen, zoals de hemelen hoger zijn dan de Aarde(Jes. 55:8,9). Dit wordt duidelijk bewezen in Zijn keuze voor Israël zelf, want Hij verkoos ze niet omdat zij het meest talrijke onder de volken waren, want zij waren een van de kleinste volkeren, maar omdat Hij van hen hield en Hij Zijn eed wilde houden die Hij aan hun vaders had gezworen(Deut. 7:6-8).

Deuteronomium is het eerste boek van de Schrift dat rechtstreeks spreekt van de liefde van God. De eerste verwijzing ernaar is in hoofdstuk 4, vers 17, waar God door Mozes spreekt van de liefde die Hij had voor de vaders. Uit deze liefde werd de natie Israël geboren. Wie anders dan God zou een overspeler (Abram) of een misleider(Jacob) geroepen hebben om de voorvaders te zijn van het volk van Zijn keuze? Toch is dat wat Hij deed en Hij veranderde de overspeler in "de vader van alle gelovigen" en Hij veranderde de misleider in de ene die Strijder Gods(Israël) werd.

Hoewel hem door God een zaad was beloofd, kon Abraham niet zelf in degene voorzien in wie dat zaad genoemd zou zijn. Ismaël, de zoon van de slavine, werd verkregen naar het vlees, en vlees is slavernij aan zonde; het kind van de slavernij zou nooit het kind van de belofte kunnen zijn. Het was pas nadat Abraham zijn eigen onmacht erkende en bevestigde aan de al-voorzienende God, dat Isaäk geboren werd. Zo werd de onmacht van het vlees bekend gemaakt en dit werd vastgelegd in het teken van de besnijdenis, waaraan het wegsnijden van een stukje vlees te pas kwam.

Deze onmacht van het vlees wordt eveneens duidelijk wanneer we de criteria gaan onderzoeken waarmee de uitverkorenen van deze tijd gemeten worden, want we zien dat ze niet in overeenstemming zijn met menselijke waarden, maar juist het tegenovergestelde. We vinden deze criteria uiteengezet in 1Korinthe 1, de verzen 26 tot en met 29:

*"26 Ziet slechts, broeders, wat gij waart, toen gij geroepen werdt: niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken.
27 Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen*

*te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen;
28 en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan hetgeen wel iets is, zijn kracht te ontnemen,
29 opdat geen vlees zou roemen voor God."*

Deze methode van kiezen komt overeen met het woord van het kruis, en dat is "voor hen, die verloren gaan, een dwaasheid, maar voor ons, die behouden worden, is het een kracht Gods"(1Kor. 1:18). Het is een methode die ontworpen is om er zeker van te zijn dat geen enkel vlees zal roemen in Gods nabijheid. Het vlees vervulde haar belangrijkste functie toen ze het middel werd waarmee de Eerstgeborene van alle schepselen werd gekruisigd. Daarin bereikte het vlees het doel waarvoor God het geschapen had, maar hoe kon God genoeg vinden in dat wat met opzet de Zoon van Zijn liefde vermoordde? Vanaf het prille begin had het vlees de weg van Kaïn gevolgd, vlees dat de moord op de rechtvaardige Abel zocht en uitvoerde, en Abel, hoewel stervend, gaat door middel van zijn naam(die "Ijdelheid" betekent) voort met getuigen over de waardeloosheid van alle vleselijke ondernemen.

Daarenboven bezit het vlees kenmerken die vijandschap oproepen. Zelfs het vlees van de Here Jezus, ook al was het zonder zonde, had zo'n effect, want het richtte een barrière op tussen Israël en de natiën, de besnijdenis en de onbesnedenen(Efe. 2:11-18). Het woord van het kruis verwijdert deze barrière en vernietigt de vijandschap, want op het kruis wordt het vlees als gekruisigd gezien. Zo wordt de vrede tot stand gebracht. Als we onszelf beschouwen als "medegekruisigd met Christus"(Rom. 6:6; Gal. 2:20), dan zullen we Hem niet langer kennen "naar het vlees"(2Kor. 5:16), maar naar de geest, waar vleselijke verschillen niet kunnen heersen(Gal 3:28).

Het achtste hoofdstuk van Romeinen laat de huidige toestand duidelijk zien, en zet het vlees op haar juiste plaats. Het is het vlees van de zonde en "God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar de Geest."(Rom. 8:4,5).

De apostel gaat dan verder met het uitleggen van het verschil tussen vlees en geest, en laat zien dat het eerste, dat een gezindheid heeft die vijandschap is met God, alleen dood voortbrengt, terwijl de laatste leven en vrede voortbrengt. Zij die in het vlees zijn, zijn niet in staat om God te behagen, maar zij die door Gods Geest geleid worden, zijn Zonen van God, en genietters van een lotdeel van God en gezamenlijk genietters van het lotdeel van Christus.

Hoewel Gods methode van kiezen van hen die bij Zijn ecclesia horen, voor wereldse maatstaven dom mag lijken, zouden wij geen vrees of twijfel mogen hebben over Zijn wijsheid. Een van de liederen die we soms zingen begint met "Ik weet niet waarom Hij Gods wonderlijke genade aan mij bekend heeft gemaakt." Het antwoord ligt in de wijsheid van God, die uitvaardigt dat geen vlees in staat zou zijn voor Zijn aangezicht te roemen, en in de voorziening die Hij heeft getroffen om onze tekortkomingen goed te maken.

" Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden:

*wijsheid, rechtvaardigheid, heiliging en verlossing,
31 opdat het zij, gelijk geschreven staat: Wie roemt, roeme in de Here. "*
(1Kor. 1:30,31)

Het zou in ons denken nu behoorlijk duidelijk moeten zijn dat de ecclesia waarover we schrijven niet een van vlees is, alhoewel ze gekozen kan worden vanuit hen die ooit in het vlees waren (Efe. 2:1-3). In Christus verdwijnen alle vleselijke aanduidingen, want in Hem *"is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers een in Christus Jezus"* (Gal. 3:28).

De ecclesia in Efeze.

Zo is de weg geplaveid voor de onthulling in de brief aan de gelovigen in Efeze van de ecclesia als het lichaam van Christus, met als verdere definitie "het complement van de Ene Die het al in allen compleet maakt". Want in deze brief is de ecclesia uitverkoren in Christus vóór de nederwerping van de wereld, dat wil zeggen: voordat het vlees ooit tot stand kwam en voordat de zonde bestond. Daarom kan ze in geen geval een product zijn van het "vlees der zonde", omdat ze totaal anders is dan beide componenten in deze zinsnede - vlees en zonde. Integendeel, haar kenmerken zijn rechtvaardigheid en geest. Ze is heilig en foutloos in Gods ogen.

In de Efezebrief wordt de ecclesia gezien als een noodzakelijke factor in de uitwerking van Gods doelstelling, tevoren bestemd *"tot lof van de heerlijkheid zijner genade"*. Ze is ingewijd in *"het geheimenis van Zijn wil"*, namelijk: "om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder een hoofd, dat is Christus, samen te vatten..." (Efe. 1:10). Ze is bewust gemaakt van het feit dat haar lot geworpen was in Christus; dat wil zeggen: dat waar Christus is, daar zal de ecclesia met Hem verbonden gevonden worden. Hierop werd al op gezinspeeld in Paulus' eerste brieven, die aan de ecclesia in Thessaloniki: *"zo zullen wij altijd met de Here wezen"* (1Thess. 4:17). Er werd over uitgewijd in de middelste brieven: "Indien wij dan met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven" (Rom. 6:8). Maar alleen in de gevangenisbrieven bloeit de gedachte op en bereikt ze de fase van vrucht: *"11 in Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil, opdat wij zouden zijn tot lof zijner heerlijkheid, wij, die reeds tevoren onze hoop op Christus hadden gebouwd"* (Efe. 1:11,12).

Het lotdeel van de ecclesia in Christus is duidelijk van een hemelse aard. Dat is waarom wij gezegend zijn met *"met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten ... in Christus"* (Efe. 1:3). *"Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen..."* (Filip. 3:20). Daar hoort de ecclesia thuis. Vandaar ook: *"Bedenk de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn"* (Kol. 3:2). Ons toekomstige werk zal te midden van de hemelingen zijn, want het is te midden van hen dat we Gods genade tentoon zullen spreiden onder de hemelingen (Efe. 2:6,7). Zelfs nu al worden we gebruikt om bekend te maken *"aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden"* en dit is *"naar het aionisch voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd"* (Efe. 3:10,11).

Zo zien we dat Gods plan der aionen beslist verbonden is met de ecclesia, want dit is de enige maal dat deze zinsnede in de Schrift voorkomt. Wat voor aandeel zal de ecclesia hebben in de doelstelling van God? We hopen dit thema in latere studies te onderzoeken en aan te tonen dat de rol van de ecclesia in Zijn doelstelling secundair is aan alleen die van Christus Zelf, waarop ze een compleetmaking is.

Laten we ons in de tussentijd herinneren dat dit de doelstelling is van Iemand Die werkt naar de raad van Zijn wil. Zeven maal wordt de ecclesia verbonden met de heerlijkheid van God, Die Zelf een lotdeel heeft onder de heiligen(Efe. 1:18). De uitwerking van Zijn doelstelling zal zeer zeker Hem de zekerheid brengen van een blijvende heerlijkheid in de ecclesia en in Christus Jezus. Amen.

Deel 2 - De oorsprong van de ecclesia.

Bij het bestuderen van een onderwerp is het goed bij het begin te beginnen. Wij moeten behoorlijk ver terug gaan om het begin van de ecclesia te vinden, die het lichaam van Christus is.

In Efeze 1:3 vertelt Paulus ons dat we werden gekozen "*in Hem... vóór de nederwerping der wereld*"(CV). Dit is de enige keer dat Paulus die zinsnede gebruikt, en hij doet dat om ons zo de oorsprong van de ecclesia voor ogen te stellen. Dit is iets dat we in meer detail later in deze serie hopen te onderzoeken.

In zijn tweede brief aan Timotheüs, echter, neemt Paulus ons nog verder mee terug wanneer hij schrijft: "*God, die ons behouden heeft en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en de genade, die ons in Christus Jezus gegeven is voor aionische tijden*"(2Tim. 1:9;CV).

Dit is zo ver terug als voor ons verstand mogelijk is om te denken. De Schrift verwijst nergens naar een tijd vóór dit moment. Zelfs zulke absolute uitdrukkingen als: "*Alle dingen zijn uit God*" bevinden zich binnen het concept van de zinsnede "*voor aionische tijden*". Indien we denken aan "*God alleen*", voordat de schepping tot stand kwam - op zich al een gigantische gedachte, dan zijn we nog steeds "*voor aionische tijden*". Wat dan is de bedoeling en betekenis van deze zinsnede? Een antwoord op deze dubbele vraag zal veel licht werpen op de oorsprongen en bestemming van de ecclesia.

De aionische tijden zijn specifiek verbonden met de doelstelling van God. En Efeze 3:11 - een buitengewoon belangrijke passage - hebben we de uitdrukking "het aionisch voornemen". De aionen bepalen de grenzen van de doelstelling van God, die, net als de aionen, zowel een begin als een einde heeft. Zij werden geschapen om Zijn doelstelling binnen gestelde grenzen te houden, want ze kon niet vrij gelaten blijven om *niet* tot een einde te komen in de grenzenloosheid van de eeuwigheid. Daarom is het incorrect om te spreken van een eeuwige doelstelling van God, zoals de King James Vertaling[en onze Nederlandse;WJ] ons wil doen denken, maar eerder van een aionische.

Alles wat "*vóór aionische tijden*" is, is daarom per definitie voorafgaand aan Gods doelstelling. Door dit te zeggen willen we niet noodzakelijkerwijze zeggen dat het betekent dat het voorafgaand is aan vastleggen van Zijn doelstelling in de ruimten van Zijn eigen denken, maar het is zeker dat het bestond voordat de doelstelling in werking kwam. En dit is van het grootste belang in het geval van de ecclesia, want, zoals we hopen in de komende delen van deze serie aan te tonen, Gods doelstelling is gemaakt om afhankelijk te zijn van de speciale relatie die bestaat tussen Christus en Zijn ecclesia. Beide zijn nodig om haar heerlijke vervulling voor elkaar te krijgen. Want als Christus de manier is waarmee God Zijn ultieme doel bereikt, dan is de

ecclesia het middel waardoor Hij het bereikt. Daarom bidt Paulus dat God heerlijkheid moge hebben in de ecclesia en in Christus Jezus doorheen alle generaties van de aion der aionen. Amen!

De gift waarin in 2Timotheüs 1:9 is niet een algemene, die aan heel de schepping wordt gegeven, of zelfs niet aan heel de mensheid, maar ze wordt specifiek gegeven aan *"ons in Christus Jezus,"* en de "ons" wordt in het eerdere deel van het vers gedefinieerd met hen die geroepen worden *"met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en de genade, die ons in Christus Jezus gegeven is voor aionische tijden"*. Nu kan een gift niet gegeven worden tenzij er iemand is die ze kan ontvangen, en het wordt buitengewoon helder gemaakt dat de gift is aan *"ons in Christus Jezus"* en niet aan "Christus Jezus, namens ons." Daarom moeten wij, dat wil zeggen: de ecclesia, al bestaan hebben voordat de aionen begonnen, hoewel dit bestaan niet was als een apart wezen, maar als waargenomen door God in Christus Jezus.

Deze tweede brief aan Timotheüs is de laatste van Paulus' bekende brieven, geschreven toen de periode van zijn levenseinde aanstaande was(4:6). Het is leerzaam een voortgang van denken waar te nemen als we door zijn geschriften heengaan.

In zijn eerdere brieven ziet hij gelovigen als hen die gedoopt zijn in Christus Jezus; wij zijn gedoopt in Zijn dood(Rom. 6:3). Wij zijn gekozen uit dat wat niet is, opdat God terzijde zou kunnen leggen wat is, zodat geen enkel vlees zou roemen in Zijn aanwezigheid zou roemen(1Kor. 1:28,29). In de Efezebrief, de eerste brief uit de gevangenisgroep, worden wij in Hem gekozen vóór de nederwerping van de wereld. Op het moment dat wij bij het einde van zijn schrijven komen, worden we gezien als zijnde in Christus vóór aionische tijden.

Hoe kunnen we al deze posities rijmen? Laten we teruggaan naar het prille begin en de zaak doorlopen.

De Zoon van Gods liefde.

Het begin van alles is God. Er was een tijd dat Hij alleen was, want alles is uit Hem(Rom. 11:36). Op een bepaald moment in het verre, verre verleden, verlangde Zijn grote liefde - dat gevoel dat de essentie is van Zijn Zelf - naar een antwoord op die liefde. Hij keek reikhalzend uit naar iemand die antwoord zou geven op Zijn eigen gevoelens. Uit dat intense verlangen en uitzien werd de Zoon van Gods liefde geschapen(1Kor. 1:13).

Dat Christus een geschapen Wezen is, wordt duidelijk gemaakt in verscheidene gedeelten van de Schrift. Openbaring 3:14 spreekt van Hem als "de Amen, de getrouwe en waarachtige getuige, het begin der schepping Gods". 1Korinthe 8:6 verklaart: *"voor ons nochtans is er maar een God, de Vader, uit wie alle dingen zijn en tot wie wij zijn, en een Here, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door Hem"*. In deze passage wordt het verschil tussen God en Christus duidelijk. God bestond vóór Christus, en alles is *uit* Hem. Alles is niet uit Christus, maar *door* Hem. Christus Zelf is uit God, want Hij is Gods Complement.

Dit onderscheid wordt opnieuw duidelijk gemaakt door het vergelijken van Romeinen 11:33-36 met Kolossenzen 1:12-17. In het eerste Schriftdeel, waar over

God gesproken wordt, lezen we dat alle dingen "uit Hem en door Hem en tot Hem" zijn. In het laatste, waar God over Christus spreekt als de Zoon van Gods liefde, leren we dat "*alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen;*", maar niet *uit* Hem.

Deze beschrijving van Christus als de Zoon van Gods liefde is zeer diepgaand en zeer verhelderend. Gods Zoon is het bewijs en de uitdrukking van de volle uitstorting van de Goddelijke aanhankelijkheid. Gods liefde verlangde een antwoord en vond een volledige bevrediging in de Ene Die Hij had voortgebracht. En sluimerend in deze Ene, Die nu Zijn sublieme luister toevoegde aan die van Zijn Vader, ligt het Goddelijke concept van de ecclesia, die op haar beurt het complement van Christus zou gaan worden.

Wanneer God wil dat wij het geestelijke verstaan, dan geeft Hij vaak de natuur als illustratie - in dit geval de relatie tussen de eerste man en de eerste vrouw. Toen de mensheid was geschapen, wordt ons verteld: "*Ten dage, dat God Adam schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods; man en vrouw schiep Hij hen*" (Gen. 5:1,2). En opnieuw in Genesis 5:1 en 2 lezen we: "*en Hij zegende hen en noemde hen 'mens', ten dage dat zij geschapen werden*" Zo was, van het moment dat Adam tot stand kwam, werd in Gods doelstelling de vrouw met de man geassocieerd. Zij was een werkelijkheid in Gods handelen.

Ditzelfde is waar van Christus en de ecclesia. De ecclesia bestaat al zo lang als Christus Zelf bestaat. Hoewel verborgen in de Zoon, was het een voldoende werkelijkheid om als ontvanger op te treden van het geschenk van genade in Christus Jezus.

De betekenis van genade.

Genade heeft in de Schrift twee onderscheiden aspecten. We denken er in het algemeen over als een gunst die aan iemand wordt gegeven die het tegenovergestelde verdient. Dit is hoe het gebruikt wordt in Efeze 2:5,8 "*in genade zijt gij behouden*". Zo wordt het bij een ieder van ons individueel toegepast. Maar dit is niet de betekenis van het woord zoals het in Filippenzen 2:9 wordt gebruikt: "*Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem begenadigd met de naam boven alle naam*" [CV. De NBG is hier veel te zwak; WJ]. Er wordt hier nergens gesuggereerd dat Christus enige andere naam zou verdienen dan die welke God aan Hem toevertrouwde; het woord "daarom" geeft dit aan.

De basisbetekenis achter het woord "charis", vertaald met "genade", is "vreugde". Het Griekse woord chara betekent feitelijk "vreugde" en charoo is de werkwoordsvorm en betekent "verheugen." Daarom wordt charis (genade) in het Keyword Concordance gedefinieerd als "an act producing happiness/een daad die blijdschap voortbrengt", en dit is de hoofdbetekenis. "Een voordeel gegeven aan iemand die het tegendeel verdient" is een secundaire, hoewel ontzettend belangrijke, betekenis van het woord.

Als gevolg van Christus' gehoorzaamheid, tot in de dood aan het kruis, begenadigde God Hem met een naam die boven alle naam is, en de blijdschap die daaruit voortvloeit wordt duidelijk gemaakt in de woorden: "*opdat in de naam van Jezus zich alle knie zou buigen van hen, die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Here, tot eer van God, de Vader!*" (Filip. 2:10,11). Uit deze bijzondere schenking van genade door de Ene Die in

alle dingen de Allerhoogste is, vloeit een bijzondere vreugde voort naar Christus Zelf, want door Zijn verhoging, met de daarbij behorende verkondiging aan heel de schepping, is Hij verzekerd van de volkomen bevredigende uitkomst van Zijn zwoegen en lijden aan het kruis.

Er komt ook blijdschap uit voort voor ieder schepsel in het universum, want het is in de naam van Jezus dat alle knie zich buigen zal, en het woord "Jezus" houdt redding in (Matt. 1:21). Maar bovenal is er een speciale blijdschap die naar God Zelf toevloeit, want door het schenken van genade aan Zijn Zoon wordt het universum, dat tijdelijk van haar Schepper en Onderhouder vervreemd is, terug gebracht in verzoening met Hemzelf, vrede gemaakt hebben door het bloed van het kruis van Christus (Kol. 1:20). Zo is heel de operatie "*tot eer van God, de Vader!*"

Toen nu vóór aionische tijden het geschenk van de genade aan de ecclesia was gegeven, was ook dit er een van het soort: "een daad die blijdschap voortbrengt." Het is in dit verband niet "een voordeel dat gegeven wordt aan iemand die het tegengestelde verdient," want er was op dat moment nog niets gebeurd dat vervreemding veroorzaakte of tegenstand tegen God. En de blijdschap die dit geschenk veroorzaakt is niet beperkt tot de ecclesia zelf, want, zoals we later in deze studie zullen zien, de ecclesia is bedoeld om het middel te zijn waardoor de verzoening van allen voltooid zal worden (Efe. 1:23).

Zo hebben we tot dusverre een situatie bereikt waarin we in staat zijn vast te stellen dat de ecclesia oorspronkelijk in Christus werd geschapen als gevolg van Gods liefde, die zichzelf wilde uitdrukken, en aan wie een geschenk van genade werd gegeven als gevolg van Gods verlangen om blijdschap te brengen aan al Zijn schepselen. Wat een bevoorrechte positie!

Maar als dit zo is, waar is dan de ecclesia geweest in heel de periode die door de Hebreeuwse geschriften wordt beschreven, sterker nog: in de helft van de periode die door de aionen in beslag wordt genomen - het deel voorafgaand aan het kruis?

Het complement van Adam.

We kunnen deze vraag het beste beantwoorden door opnieuw naar onze natuurlijke illustratie te kijken en te letten op de volgorde van gebeurtenissen in Genesis 2:18-25.

"En Yahweh Elohim zeide: Het is niet goed, dat de mens alleen zij. Ik zal hem een hulp maken, die bij hem past. En Yahweh Elohim formeerde uit de aardbodem..." (18,19;CV). We pauzeren een moment en vragen: Wat formeerde God uit de aardbodem?

Formeerde Hij de vrouw? Het antwoord is Nee.

We gaan verder: *"al het gedierte des velds en al het gevogelte des hemels. Ook bracht Hij het tot de mens, om te zien hoe deze het noemen zou"* We mogen vragen: Wat heeft dit allemaal van doen met het vinden van een complement voor Adam? Maar wacht. Laten we verder lezen. *"en zoals de mens elk levend wezen noemen zou, zo zou het heten. En de mens gaf namen aan al het vee, aan het gevogelte des hemels en aan al het gedierte des velds. Maar voor de mens vond Hij [God] geen hulp, die bij hem paste"* (vs.19,20;CV).

Zien we nu de kracht van dit deel van de Schrift? Dat onder alles wat geschapen was

er niet één gevonden kon worden die een complement voor de man zou kunnen zijn. Alles kon bij hem gebracht worden om een naam te krijgen, en de namen die hij hen gaf konden voor altijd aan hen verbonden blijven, maar er was er geen aan wie de titel van complement gegeven kon worden. Waarom?

Omdat al deze van buiten hem waren en van een andere soort, en degene die zijn complement moest worden moest van binnen hemzelf komen en van dezelfde soort zijn. Het woord "complement" betekent "dat wat vult" of "dat wat aanvult en heel maakt" en er zou geen vulling kunnen plaatsvinden als er niet eerst een leegte gemaakt zou zijn. Voordat de vrouw uit hem werd weggenomen was Adam compleet in zichzelf; daarna maakte de vrouw hem compleet.

Het complement van Christus.

Dit alles leert ons een zeer grote Schriftuurlijke waarheid met betrekking tot Christus en Zijn ecclesia. De analogie is dezelfde. Onze Heer, zo weten we, schiep alle dingen; Hij was Gods Uitvoerder; buiten Hem om is niets tot stand gekomen dat tot stand gekomen is.

Alles ontving zijn naam en karakter van Hem. En toch..., in al de grootsheid van de schepping, onder al de menigten van de hemelen die de uitgestrektheid van de ruimte bewonen(en in de hemelen is er geen gebrek aan inwoners) was er niemand die met recht betiteld zou kunnen worden als Zijn complement. Er waren er geen van Zijn soort. Nee, ook Zijn complement moest van binnenuit komen en daarom hebben wij het "*in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld*" (Efe. 1:4).

Dit is het aspect van de ecclesia dat God altijd voor ogen heeft. Hij ziet ze uitblinkend, niet als een veelzijdige samenstel van individuen, gekozen van buitenaf, om in Christus gebracht te worden(alhoewel dit, vanuit een andere gezichtshoek, wel een feit is), maar God ziet ze als één enkel individu, heilig en kostbaar, en gekozen van binnenuit.

We willen stilstaan bij het "van binnenuit" aspect van de ecclesia. Het is dit "van binnenuit" aspect dat het het recht geeft om "de ecclesia die Zijn lichaam is" genoemd te worden, en wat haar een absoluut unieke positie geeft in het universum. Het is de meest verhoogde positie die Gods schepselen kunnen krijgen, afgezien van Christus Zelf natuurlijk; het is ook de meest intieme positie in haar relatie met God. Het plaats van de ecclesia voor God wordt alleen beïnvloed en bepaald door de plaats van de Zoon van Zijn liefde in de ogen van Zijn Vader. De relatie van de ecclesia met Christus, de band die tussen hen bestaat en de kracht van de liefde die Christus heeft voor Zijn complement, zijn zaken die alleen gewaardeerd kunnen worden, en dan nog zwakjes, door hen van wie het denken voortdurend bezig is met zaken van "boven."

Het complement is niet een bruid.

Was het maar zo dat gelovigen in het algemeen de echte relatie verstonden tussen Adam en degene die tot zijn complement werd gemaakt, dan zouden zij veel beter het karakter kunnen begrijpen van de band die bestaat tussen Christus en Zijn ecclesia. Adam hoefde nooit een bruid te zoeken. Hij hoefde niemand het hof te maken. Zoals we al gezien hebben was er in heel de schepping niemand die passend was om zijn complement te zijn. Het was aan God om er voor hem een te vinden en God formeerde niet een ander wezen uit de aardbodem. Zo een zou mogelijk Adam's metgezel geworden zijn, maar zou nooit gefunctioneerd kunnen hebben als zijn

complement. Nee, God voorzag Adam van een echt complement, genomen uit Adam zelf.

En zo is het ook met Christus. Om de ecclesia te vinden, die Zijn lichaam is, komt de Heer nooit als bruidegom naar de Aarde om een bruid te zoeken. Hij komt nooit om te zoeken naar een complement van buitenaf: Hij laat het aan God over om te voorzien "van binnenuit."

Indien, zoals gezegd, de gelovigen in het algemeen dit zouden verstaan, dan zouden ze niet zulke liederen zingen als "The Church's one foundation is Jesus Christ, her Lord," zonder onder andere de zinnen "From heaven He came and sought her to be His holy bride." te veranderen. Het is prachtige poëzie en een favoriet gezang, maar het is eenvoudig niet waar in verband met de ecclesia, die Zijn lichaam is.

Het is natuurlijk juist dat de Heer in de Schrift afgebeeld wordt als een Bruidegom, maar *dat* is in verband met Zijn relatie met de natie die Hij diende toen Hij op Aarde kwam. Het getrouwe Israël zal de bruid zijn, en uiteindelijk de echtgenote, van het Lammetje; maar de uitdrukking "de Bruid van God" is in de Schrift nergens te vinden. De positie van de ecclesia waarover we nu schrijven, is oneindig veel dichterbij en veel heerlijker verbonden met haar Heer en Hoofd dan de Israëlitische bruid van het Lammetje ooit kan zijn.

Hoe verkreeg Adam dan zijn complement als hij er niet op uitging om haar te zoeken? Het antwoord wordt gegeven in Genesis 2:21,22,23.

*"21 Toen deed de Here God een diepe slaap op de mens vallen; en terwijl deze sliep, nam Hij een van zijn hoekige organen en sloot haar plaats toe met vlees.
22 En de Here God bouwde uit het hoekige orgaan(*), dat Hij uit de mens genomen had, tot een vrouw, en Hij bracht haar tot de mens.
23 Toen zeide de mens: Dit is nu eindelijk been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees; deze zal 'mannin' heten, omdat zij uit de man genomen is"*
(CV; * hier staat "etzlo" - hoekig orgaan{zie ook 1Kon. 6:8; Eze. 41:5; 41:11} en niet "grm" - rib)

Wie deed dit? Wie verrichtte dit wonder? Yahweh Elohim! Adam was tijdens de hele operatie buiten kennis. En zo, om een gelijke reden, zien we Paulus zeggen, in Efeze 1:3,4

*"Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen onder de hemelingen gezegend heeft in Christus.
4 Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren voor de nederwerping van de wereld,"*
(CV)

En zo was, om een eerdere vraag te beantwoorden, de ecclesia doorheen de eeuwen die door de Hebreeuwse Schrift beschreven worden, verborgen in Christus, onbewust van het verstrijken van de tijd, onbewust zelfs van haar bestaan, niet gekend en niet gezien door wie dan ook. Ze was echter al vanaf het begin een grote werkelijkheid in het denken en de doelstelling van God. Op het juiste moment veroorzaakte God een diepe slaap in Zijn Zoon, de slaap des dood. Drie dagen lang lag hij in het graf en werd toen opgewekt door de machtige kracht van God en vanaf dat moment begon, in Gods ogen, de ecclesia een apart bestaan - een heerlijk hemels bestaan, in overeenstemming met de status van haar verrezen Heer, want

haar woon- en werkgebied is "een rijk in de hemelen"(Filip. 3:20) - en ze zal zonder vlek of gebrek aan Christus worden gepresenteerd als Zijn complement, zonder welk, zelfs in Zijn hoogste verhoging, Hij niet compleet zou zijn.

Christus' liefde voor Zijn ecclesia.

Adam's slaap was voor goed voor hemzelf, dat is waar, zodat hij een levensgezel zou hebben, maar in een speciale zin was het voor de vrouw, opdat zij een bewust en zelfstandig bestaan zou hebben. Christus' dood was, zoals we weten, voor allen, maar in een speciale zin was het voor de ecclesia, zodat ook zij een bewust en zelfstandig bestaan zou hebben. En daarom lezen we: "evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft ... en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zo dat zij heilig is en onbesmet"(Efe. 5:25-27), een ecclesia waarin, door haar eenheid met Christus, God Zelf in staat zou zijn heerlijkheid te vinden doorheen alle geslachten van de aion der aionen. Amen!

Aldus is niet de minste van de zegening die aan Christus werden toegewezen als gevolg van Zijn gehoorzaamheid tot in de dood, het feit dat Hij nu een complement heeft, de ecclesia, die Hij zeer liefheeft(Efe. 5:25), en die deze liefde zou moeten beantwoorden.

Wij besluiten dit deel van onze studie met het citeren van het gebed van Paulus in Efeze 3:14-21.

*"14 Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader,
15 naar wie alle geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt,
16 opdat Hij u geve, naar de rijkdom zijner heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door zijn Geest in de inwendige mens,
17 opdat Christus door het geloof in uw harten woning make. Geworteld en gegrond in de liefde,
18 zult gij dan samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is,
19 en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods.
20 Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen,
21 Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen."*

Deel 3 - Te midden van de hemelingen.

Nadat we wat dieper naar de oorsprong van de ecclesia hebben gekeken, gaan we ons nu bezig houden met wat haar activiteiten zijn, en in dit verband schiet ons een bepaald vers uit de Schrift te binnen. Het is dat wat de titel is van deze studie: te midden van de hemelingen.

Dit is de concordante vertaling van "en tois epouraniois", dat alleen voorkomt in Paulus' brief aan de Efeziërs, waar het dan wel vijf maal te vinden is. Wat een opmerkelijke zinsnede om het bijzondere eigendom te zijn van één brief! Natuurlijk komt het woord dat met hemels(of hemelse in andere vertalingen) vertaald wordt ook in andere delen van de Schrift voor; het is de *bijzondere formulering*, en tois epouraniois, te midden van de hemelingen(in hemelse plaatsen of in de hemelen) die het bijzondere eigendom is van de brief aan Efeze, en dan nog zo vroeg in de brief geïntroduceerd dat het de toon zet voor alles wat volgt.

Laten we even kort alle vijf plaatsen van deze uitdrukking bekijken, voordat we ze in detail gaan onderzoeken.

De eerste keer dat het voorkomt is in Efeze 1:3-6, waar we lezen:

*"Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen te midden van de hemelingen gezegend heeft in Christus.
4 Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren voor de nederwerping der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht. In liefde
5 heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil,
6 tot lof van de heerlijkheid zijner genade, waarmede Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde."
(CV)*

Te midden van de vele punten van aandacht in deze sublieme introductie van deze heerlijke brief, is het goed nu slechts op te merken dat we direct in het centrum van de hemelen geplaatst worden. We hoeven niet langer over ze te denken als iets dat ver weg is en onbereikbaar; het tegendeel is waar, we moeten onszelf zien als in de hemelen, omgeven door hemelse menigten, net zoals de Aarde zelf een bol is in het midden van het universum, omgeven door de rest van de Melkweg. Paulus zegt het zo in Filippenzen 3:20 *"Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen"*, dat wil zeggen: we horen daar!

De tweede plaats waar de woorden *"te midden van de hemelingen"* voorkomen is in vers 20 en 21 van hetzelfde hoofdstuk, waar we in verband met Christus Zelf lezen dat de macht van Gods kracht is: *"door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand te midden van de hemelingen, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige aion"*(Efe. 1:20,21; CV). Hier krijgen we een kijkje op de hoogten waar Christus naar toe is verhoogd en die beschreven worden als zijnde te midden van de hemelingen.

Dan, in het tweede hoofdstuk, vers 4, lezen we dat God

*" God echter, die rijk is aan erbarming, heeft, om zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft liefgehad,
5 ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, (in genade zijt gij behouden),
6 en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven te midden van de hemelingen, in Christus Jezus,
7 om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus. "*
(Efe. 2:4-7;CV)

Het is dan ook niet vreemd dat Paulus het nodig vindt de uitdrukking *"in genade zijt gij behouden!"* te herhalen. Wie kan zich zo'n verhoging voorstellen, wie zou zo'n Goddelijke gunst kunnen bedenken, ware het niet dat het nadrukkelijk in deze heerlijke brief naar voren wordt gebracht?

In het derde hoofdstuk, vanaf vers 8, wordt onze uitdrukking opnieuw gevonden in een waarlijk inspirerende passage, waar we verteld worden dat aan Paulus, die zichzelf beschrijft als *"de minste van alle heiligen"*, deze genade geschonken was:

*"8 Mij,.... is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen,
9 en in het licht te stellen wat de bediening van het geheimenis inhoudt, dat van aionen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen,
10 opdat thans door middel van de gemeente aan de overheden en de machten te midden van de hemelingen de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden,
11 naar het aionisch voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd"*
(Efe. 3:8-11;CV)

Dit is dus de reden voor onze aanstelling om een plaats in te nemen te midden van de hemelingen, dat wij door God gebruikt mogen worden, niet alleen om Zijn genade te tonen, maar ook om Zijn wijsheid bekend te maken, zelfs aan de soevereiniteiten en autoriteiten onder de hemelingen! Wat een eer! Wat een voorrecht! Hoe kunnen we niet verbaasd zijn, iedere keer dat we aan de heerlijke doelen van onze roeping denken?

Maar opdat we niet een foute indruk opdoen van toestanden die voorkomen onder de hemelingen, wordt ons in het twaalfde vers van het laatste hoofdstuk van Efeze een blik geschonken op de andere kant van het plaatje met de vijfde en laatste plaats van deze zinsnede. Daar leren we

"want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten te midden van de hemelingen"
(Efe. 6:12;CV)

Hieruit wordt duidelijk dat op dit moment, zelfs onder de hemelingen, nog niet alles in volle harmonie en verzoening is met God. Er is kwaadaardigheid onder hen, net als er is op Aarde, alleen is de kwaadaardigheid in die hogere kringen krachtiger en venijniger dan die van mensen.

Het belang verloren in foute vertalingen.

Het wordt uit deze uittreksels uit de brief duidelijk dat het ons meeneemt naar gebieden buiten de Aarde. In de Authorized (King James) Version, hebben we in plaats van "*te midden van de hemelingen*" "*in de hemelse gewesten*" - tenminste, dat komt in drie van de vijf gevallen zo voor[de NBG vertaalt steeds foutief met 'in de hemelse gewesten'; WJ]. Het lijkt er bijna op dat de vertalers, na een bepaalde plaats verondersteld te hebben waartoe onze Heer verhoogd werd en waarin wij met Hem gevonden zullen worden, er niet toe genegen waren toe te geven dat er in diezelfde plaats geestelijke kwaadaardigheid aanwezig is. En daarom pasten zij de uitdrukking aan in Efeze 6 en spraken ze over geestelijke kwaadaardigheid "in hoge plaatsen"(high places).

Nu is het heel duidelijk dat identieke Griekse woorden in dezelfde brief vertaald zouden moeten met identieke Engelse uitdrukkingen; het is ondenkbaar dat de apostel aan zo'n belangrijke zinsnede twee verschillende betekenissen zou geven. Door dit te negeren brengen vertalers niet alleen schade toe aan de waarheid die de apostel probeerde naar voren te brengen, maar ze verhullen het belang van het vijfvoudig voorkomen van dezelfde woorden. Er ontstaan problemen wanneer we onze eigen ideeën invoegen in vertalingen; in de Authorized Version staat het woord "plaats" cursief weergegeven, daarmee aangevend dat dit niet in het oorspronkelijke Grieks voorkomt.

We willen niet suggereren dat er geestelijke kwaadaardigheid te vinden is waar Christus gezeten is aan Gods rechterhand, maar we zijn er van overtuigd dat veel geestelijke kwaadaardigheid te vinden is onder de hemelingen. Wanneer we deze zinsnede overdenken, dan zouden we niet zo zeer moeten denken aan een bepaalde locatie - een plaats waar we naar toe kunnen gaan(iets dat het populaire idee is over de hemel)- maar eerder aan een toestand, een staat van bestaan te midden van wezens en dingen die buiten de grenzen van de Aarde zijn. Ons schijnt het toe dat de frase "te midden van de hemelingen" al die wezens en lichamen omvat die het universum bevolken, zich zelfs uitstrekkend tot de rechterhand van God Zelf. En de reden voor onze verhoging tot een positie te midden van hen is dat we door God gebruikt kunnen worden om de vervulling van Zijn doelstelling te bevorderen onder hen die de hemelse gewesten bewonen. En het is in overeenstemming hiermee dat wij zelfs vandaag gezegend worden "met *allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten*"(Efe. 1:3).

In een begin schiep God de hemelen en de Aarde. Verreweg het grootste deel van de Schrift gaat over de Aarde en Gods relaties met de mensheid. In de gevangenisbrieven van Paulus, beginnend met de brief aan de Efeziërs, zien we God het verhaal ter hand nemen over de hemelen, met hun hemelse bewoners, en ons vertellen hoe Hij tot doel heeft ze in te passen in de uiteindelijke verzoening van allen met Hemzelf.

De zinsnede onderzocht binnen hun context.

Zodra we het belang van de uitdrukking "te midden van de hemelingen" gaan onderzoeken in al hun vijf contexten, dan zien we dat ze ieder een apart licht werpt op een ander aspect van de status, ervaringen of functies van de ecclesia,

zoals door God bepaald. We gaan ze opnieuw in volgorde bekijken.

De eerste maal dat de zinsnede voorkomt verbindt ze de ecclesia (onder het voornaamwoord ons) met de bron van al haar zegeningen, namelijk God Zelf.

"Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen te midden van de hemelingen gezegend heeft in Christus."
(Efe. 1:3; CV)

In de verzen die volgen wordt duidelijk gemaakt dat God niet slechts de oorsprong is van de ecclesia, maar ook Degene is Die haar samenstelling bepaalt (zoals Hij ons kiest in Hem), haar kwaliteit (wij dienen heilig en onberispelijk te zijn voor zijn aangezicht), haar bestemming (in liefde ons tevoren ertoe bestemmend als zonen van Hem te worden aangenomen), het motief achter haar wording (naar het welbehagen van Zijn wil) en de reden voor haar bestaan (tot lof van de heerlijkheid zijner genade). In dit alles wordt God gezien als de Allerhoogste, de alleen Plannenmaker, de alleen Doelsteller, zoals inderdaad later in het hoofdstuk aangegeven (krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van Zijn wil). En de heerlijkheid en de eer en de dank moeten aan Hem gegeven worden (Gezegend zij de God), tot Wie de glorie zal zijn in de ecclesia en in Christus Jezus in alle geslachten van de aion der aionen. Amen!

Het eerste gebruik van onze zinsnede verbindt ons ook met onze Heer, want het is *"de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus"* en van onze zegeningen wordt gezegd dat ze "in Christus" zijn. Zo wordt er onmiddellijk een onbreekbare band gevestigd - een band tussen Christus en Zijn ecclesia, die doorheen de volgende verzen wordt gehandhaafd. En toch is het pas tot het laatste vers van dit hoofdstuk (1) dat we het woord ecclesia in deze brief tegenkomen en dit is in verband met de tweede maal van het voorkomen van de zinsnede *"te midden van de hemelingen."* Laten we dit nu opmerken en zien hoe de relatie tussen Christus en de ecclesia plotseling en dramatisch wordt versterkt.

Het tweede deel (van vers 15) van dit eerste hoofdstuk van Efeziërs is een hartstochtelijke uitstorting van gebed door de apostel voor ons geestelijk waarnemingsvermogen. Hij wil dat

*"gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen,
19 en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht,
20 die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand te midden van de hemelingen,
21 boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige aion.
22 En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld..."*
(Efe. 1:15-22; CV)

Hier wordt de verhoging van Christus, volgend op Zijn opwekking uit de doden, in detail weergegeven; het komt overeen met Filippenzen 2:9-11 en Kolossenzen 1:18. Voorgebracht door de macht van Gods kracht is Zijn verhoging compleet. Gezeten aan Gods rechterhand, te midden van de hemelingen, wordt alles aan Hem onderschikt gemaakt. En dan komt er een opmerkelijke zinsnede. God heeft *"Hem*

als Hoofd boven al wat is, gegeven aan de ecclesia, die zijn lichaam is, het complement van Hem die alles in allen completeert"(Efe. 1:22,23;CV).

De status van Christus is nu boven allen (alleen God Zelf uitgezonderd), en het is in deze rang dat Hij aan de ecclesia gegeven wordt, die Zijn lichaam is. O, mochten we ons ook maar een beetje realiseren hoe groot dit geschenk is! Want het verheft de ecclesia naar Zijn eigen rang! Christus blijft het Hoofd van het lichaam, de ecclesia (Kol. 1:18), maar het lichaam moet, om Zijn lichaam te zijn, verhoogd worden om overeen te komen met de status van haar Hoofd. Daarom lezen we in Filippenzen 3:20,21

"Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen aan Zich onderwerpt"
(Filip. 3:20,21;CV)

Dit zijn geweldige feiten, net zoals ook de waarheid van *"hoe overweldigend groot Zijn kracht is aan ons, die geloven,"* want dit is *"naar de werking van de sterkte Zijner macht"* (Efe. 1:19), die Christus verhoogd heeft tot de positie van Hoofd over allen en voor altijd de overhand zal hebben over *"alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt"* (Efe. 1:21), niet alleen zij die op dat moment bestaan, maar ook zij die in deze of de volgende aion nog zullen ontstaan. We roepen opnieuw uit: O, dat we ons ook maar een beetje het karakter van de kracht zouden realiseren die ten behoeve van ons aan het werk is!

De derde maal dat de zinsnede *"te midden van de hemelingen"* voorkomt (in Efeze 2:6), laat zien hoe de ecclesia door God gebruikt gaat worden in de komende aionen. Eenmaal tezamen levend gemaakt in Christus en tezamen opgewekt en gezeten te midden van de hemelingen, in Christus Jezus, zullen we merken dat dit is om *"in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom Zijner genade te tonen naar Zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus"*. Let er op dat in deze context er de nadruk op wordt gelegd dat we *in genade* gered zijn, en dat dit Gods werk is; het is Zijn genade die tentoongespreid moet worden en de hemelingen zullen gewaar worden dat de genade die aan ons is geschonken om ons Gods werkstuk te maken, ook voor hen beschikbaar is en voor hun welzijn gebruikt zal worden om een gelijksoortig doel te bereiken.

De ecclesia en Gods doelstelling.

De vierde maal dat onze zinsnede voorkomt (in Efeze 3:10) is een zeer belangrijke, want ze verbindt de ecclesia fundamenteel en onherroepelijk met de doelstelling van God, die hier voor de eerste en enige maal in de Schrift beschreven wordt, als doelstelling van de aionen. Zo wordt de doelstelling van God onmiskenbaar geplaatst in een hemelse setting en we zouden moeten ophouden er over te denken als iets dat in de eerste plaats de Aarde en de mensheid aangaat, hoewel mensen, als instrumenten van God, een belangrijke rol spelen in de uitwerking er van en besloten zijn in de uiteindelijke verzoening van allen. In de Paulinische brieven die geschreven werden vóór Efeze (en deze omvatten de eerste brief aan Timotheüs) wordt de onthulling uitgebreid om de hemelen te omarmen, die, in feite, gezien worden als de hoofdzaak, want zij worden vrijwel altijd geplaatst vóór de Aarde (zie Efe. 1:10; 3:15; Fil. 2:10; Kol. 1:16). De Aarde staat in Kol. 1:20 op de eerste plaats;

dit is misschien om de nadruk te leggen op de speciale noodzaak van verzoening voor hen op Aarde, de zonen van de mensheid, die eerst hun Heer der Heerlijkheid verraadden en daarna kruisigden.

De doelstelling van God wordt behaald *in Christus Jezus*. Kolossenzen zegt het zo: "...*alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; en Hij is voor alles en alle dingen hebben hun bestaan in Hem*"(Efe. 1:17). "*Want in Hem woont al de volheid der godheid lichamelijk; en gij hebt de volheid verkregen in Hem, die het hoofd is van alle overheid en macht.*"(Kol. 2:9,10).

In Efeze 1:10 wordt onthuld dat God Zich voornam in Christus "*om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder een hoofd, dat is de Christus, samen te vatten,*". Maar dan komt er een zeer belangrijke zin: "*in Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van Zijn wil, opdat wij zouden zijn tot lof Zijner heerlijkheid, wij, die een eerdere verwachting hebben in de Christus.*"(Efe. 1:10-12;CV).

Uit deze passage kunnen we opmaken dat, toen God voor het eerst Zijn doelstelling voor het universum bedacht, Hij het bouwde op de basis-eenheid van Christus en de ecclesia, en de roeping waarmee Hij nu ons roept is "*naar Zijn eigen voornemen en de genade, die ons in Christus Jezus gegeven is voor aionische tijden*"(2Tim. 1:9). De plaats van de ecclesia in Gods doelstelling is wezenlijk en onlosmakelijk; zonder de ecclesia, net als zonder Christus, kan de vervulling van Zijn doelstelling niet bereikt worden; beide zijn essentieel, Christus als Hoofd en de ecclesia als Zijn lichaam, het complement van de Ene Die het al in allen compleet maakt. In Hem is ons lot geworpen en wij zijn compleet in Hem. O, dat we de intensiteit en de vitaliteit van onze eenheid met Christus mochten begrijpen als een noodzakelijk basisfeit van Gods doelstelling!

De opponenten van de ecclesia.

De laatste maal dat onze zinsnede voorkomt is in de tweede helft van de brief, het deel dat zich bezig houdt met het gedrag van de heiligen. Daar wordt verklaard: "*wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten te midden van de hemelingen*"(Efe. 6:12;CV). Hoewel deze passage ons adviseert over ons gedrag terwijl we nog in het vlees zijn, informeert ze ons ook al wie onze echte tegenstanders zijn, en er zal in de komende aionen zonder twijfel behoorlijk veel oppositie zijn tegen onze bediening, want zij die Gods genade het hardst nodig hebben, bieden vaak de meeste tegenstand tegen het zelf ontvangen van het geschenk.

Dit laatste gebruik van de woorden "*te midden van de hemelingen*" staat in scherp contrast met de eerste maal dat ze voorkomen. Toen was het een zaak van dat God ons "*met allerlei geestelijke zegen te midden van de hemelingen gezegend heeft in Christus*"(Efe. 1:3). We kunnen niet de zegeningen hebben zonder tegenstand. Toen Abraham het land werd gegeven in Kanaän, ontving hij de oorspronkelijke inwoners er bij. Wij lezen in Genesis 2:6 dat de Kanaäniet toen in het land verbleef en opeenvolgende generaties van Kanaänieten boden aan de nakomelingen van Abraham eeuwenlang tegenstand.

Ons werkgebied is onafscheidelijk verbonden met de hemelen, maar door vele van

de huidige bewoners van de hemelse gewesten zullen wij als indringers beschouwd worden, zeker als wij boven hen verhoogd blijken te zijn. Maar toch zal onze bediening er een zijn van verzoening, van het tentoonspreiden van de genade van God, totdat zelfs de meest hardnekkige met Hem verzoend zal zijn.

Toen Abraham het land binnenging dat aan hem beloofd was, duurde het niet lang voordat er daar een hongersnood uitbrak. Hij vluchtte tijdelijk naar Egypte om er aan te ontkomen. De ecclesia staat geen hongersnood te wachten, want we zijn gezegend met iedere geestelijke zegen en die omvat alle geestelijk voedsel dat we maar zouden wensen. Mogen wij zelfs nu erkennen dat we het zomaar mogen nemen en de genade en het verlangen hebben om het op te nemen, want op deze manier mogen we waarlijk waarnemen *"welke hoop Zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is Zijner lotdeel bij de heiligen, en hoe overweldigend groot Zijn kracht is aan ons, die geloven"* (Efe. 1:18,19;CV).

Deel 4

Heilig en onberispelijk voor Hem.

In onze laatste studie overdachten we de zinsnede "*te midden van de hemelingen*," die alleen te vinden is in de Efezebrief. In samenhang met de eerste maal dat deze zinsnede voorkomt is er een andere zinsnede, die tien maal in de Griekse Schrift voorkomt, maar slechts één maal in de geschriften van Paulus: "de nederwerping van de wereld"[de SV en NBG hebben hier foutief 'grondlegging'; WJ]. We moeten dit overdenken, omdat het de ecclesia aangaat.

De nederwerping van de wereld.

De uitdrukking "*nederwerping van (de) wereld*"(katabole kosmou) komt in twee vormen voor; zeven maal is het "vanaf de nederwerping van de wereld" en drie maal "*vóór de nederwerping van de wereld*." Deze twee voorzetsels stellen de zinsnede als een belangrijke scheidslijn in Gods activiteiten, en we zouden voorzichtig moeten zijn bij het onderscheiden wat *vóór* de nederwerping en wat *vanaf* de nederwerping is. Want dat wat *vóór* de nederwerping is, is klaarblijkelijk niet aangetast door die gebeurtenis, terwijl dat wat vanaf de nederwerping is daaruit zeer wel als gevolg kan zijn voortgekomen.

In één geval wordt hetzelfde kenmerk van Gods doelstelling beschreven als zijnde zowel *vóór* als vanaf de nederwerping van de wereld; dit staat in verband met de dood van Christus. Laten we daarom kijken naar deze twee Schriftgedeelten en zien hoe ze verschillen.

Petrus(in 1Petr. 1:19,20) schrijft

" maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam. Hij was van tevoren gekend, voor de nederwerping der wereld, doch is bij het einde der tijden geopenbaard ter wille van u..."
(CV)

Johannes(in Openbaring 13:8), sprekend over hen die het beest zullen aanbidden, voegt toe:

"ieder, wiens naam niet geschreven is in het boek des levens van het Lammetje, dat geslacht is sedert de nederwerping der wereld. "
(CV)

In deze twee Schriftgedeelten krijgen we een voortgang van feiten over dezelfde gebeurtenis; gekend *vóór* de nederwerping, geslacht vanaf de nederwerping, geopenbaard in het einde der tijden.

Een normaal mens die naar de dood van Christus kijkt, ziet het als een misdaad die door mensen begaan werd rond het jaar 33 na Christus. Zo wordt het ook in de vier verslagen van Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes gepresenteerd, hoewel zelfs in die verslagen gesuggereerd wordt dat het niet helemaal door mensen gecontroleerd werd. Jezus sprak bijvoorbeeld over de wijze van Zijn dood voordat het gebeurde(Joh. 3;14 en 12:32), en ook over het feit dat niemand de macht had Zijn ziel van Hem weg te nemen, maar dat Hij het uit Zichzelf zou neerleggen(Joh. 10:18). Niemand kon zijn hand tegen Hem uitstrekken, totdat het uur waarover in Lucas 22:53 gesproken werd, aangebroken was en Hij Zichzelf toestond

ondergeschikt te worden aan het rechtsgebied van de duisternis.

Nu heeft het rechtsgebied van de duisternis haar oorsprong in de nederwerping, want duisternis bedekte toen het geheel van de ondergedompelde chaos, die door de nederwerping was veroorzaakt (Gen. 1:2). In het boek Openbaring wordt het slachten van het Lammetje gedateerd vanaf de nederwerping en dit neemt ons terug naar een tijd voor de mensheid geschapen werd, zo de mens vrijleitend van welke verantwoordelijkheid voor het voorbestemmen van deze gebeurtenis, maar niet van de aansprakelijkheid naar God voor hun aandeel in het tot stand brengen ervan.

Van het Lammetje wordt gezegd dat het geslacht is vanaf de nederwerping van de wereld, omdat de nederwerping, met de daarmee gepaard gaande duisternis, zowel fysiek als geestelijk, het voorafgaande bewijs was van de opstand tegen God, die plaats gevonden moet hebben in de hemelse gewesten, omdat, zoals we zojuist zeiden, de mens nog niet geschapen was. We merken op dat de zinsnede spreekt van de nederwerping van de wereld (kosmou), en van de nederwerping van de Aarde. De Aarde werd ongetwijfeld neder geworpen, maar dat werden de hemelen ook; vandaar de noodzaak voor de (her-)schepping van nieuwe hemelen en een nieuwe Aarde (Jes. 65:17; 2Pet. 3:10-13; Openb. 21:1), en voor de verzoening van allen in de hemelen zowel als op de Aarde (Kol. 1:20).

Maar als het Lammetje geslacht werd vanaf de nederwerping van de wereld, dan was het slachten niet iets dat voorzien was als een nadere overweging, veroorzaakt door de nederwerping, want Petrus verklaart dat het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en smetteloos lam, "*van tevoren gekend, voor de nederwerping der wereld*" (1Petr. 1:20). Dit is dezelfde uitdrukking die Paulus in Efeziërs gebruikt en ze spreekt van een tijd die vooraf ging aan de omstandigheden die de nederwerping veroorzaakten. Kort gezegd: het slachten van het Lam was niet het gevolg van iets dat we aan de Satan kunnen toeschrijven, die nooit toegestaan zal worden op te eisen dat hij in staat was Gods plannen te wijzigen; het was geen improvisatie om iets te corrigeren dat verkeerd was gegaan in Gods plan, maar het was een integraal en voorbestemd onderdeel in Zijn doelstelling. En dat is ook de ecclesia, want ook zij was in Christus gekozen voordat de nederwerping van de wereld plaatsvond, toen Gods raadsbesluiten nog niet uitgedaagd en bij Zijn liefde geen vraagtekens gezet waren.

Net zoals God alle zaken die Zijn Zoon betreffen voorzien had, zelfs het Hem overgeven, en door niemand weerhouden werd, zelfs niet door Satan, zo heeft Hij ook alles wat de ecclesia betreft voorzien in Zijn doelstelling en Hij zal geen millimeter van Zijn bedoelingen afwijken en al helemaal niet door Satan; die kan niet tussenbeide komen.

Het is interessant het andere gebruik van de uitdrukking "voor de nederwerping van de wereld" te bekijken. Ze komt voor in Johannes 17:24 en vertelt van de liefde die God heeft voor Zijn Zoon. Het vers gaat als volgt:

"Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt; Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om Mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt, want Gij hebt Mij liefgehad voor de nederwerping van de wereld"
(CV)

Vóór de nederwerping.

Dit drievoudig gebruik van de zinsnede "*vóór de nederwerping van de wereld*" brengt drie vitale aspecten van de Godheid van God naar voren.

Ten eerste is daar Zijn liefde, voornamelijk geconcentreerd in de Zoon van Zijn liefde, en door Hem doorgegeven aan heel Zijn schepping(Kol. 1:13-17).

Ten tweede zien we Zijn voorkennis van gebeurtenissen voordat ze tot uitvoer kwamen. Dit is omdat Hij, en alleen Hij, in staat is te handelen naar de raad van Zijn wil(Efe. 1:11), wat betekent dat Hij van te voren kan bepalen wat Hij wil in overeenstemming met Zijn doelstelling.

Ten derde zien we Zijn voorrecht te kiezen wie Hij wil voor waar Hij wil dat ze gaan. Alleen Hij kan dat doen en Hij koos ons, de ecclesia, om "*als zonen van Hem te worden aangenomen*"(Efe. 1:5).

Deze drie verschillende wijzen van gebruik van onze zinsnede bedekken ook drie aspecten van Gods doelstelling. De aanleiding is te vinden in de liefde die God heeft voor Zijn Zoon - alles is voor Hem(Kol. 1:17). Het middel waarmee Zijn doelstelling wordt bereikt is de dood van Christus, want Hij maakt vrede met allen door het bloed van Zijn kruis(Kol. 1:20). Het werktuig waarmee alles in allen wordt gecompliceerd is de ecclesia, die het lichaam van Christus is(Efe. 1:22,23).

Heilig en onberispelijk.

Nu kan er geen twijfel over zijn dat de liefde die God heeft voor Christus puur en smetteloos was en is - volkomen zuiver; het is net zo duidelijk dat het bloed van Christus dat was van een puur en vlekkeloos offer. Het is daarom veelzeggend dat van de ecclesia wordt gezegd dat ze "*heilig en onberispelijk zouden zijn voor Zijn aangezicht*"(Efe. 1:4). Als het complement van een heilige en onberispelijke Christus moet ze zelf ook heilig en onberispelijk zijn. En in Gods ogen is ze dat ook altijd!

Het werkwoord in de zin "wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht" staat in de onbepaalde vorm, en geeft geen eindige tijd aan. Hoewel de onbepaalde vorm soms naar de toekomst kan wijzen, zoals in de zin "Ik hoop er morgen te zijn," kan ze net zo goed naar het heden verwijzen, zoals in "Ik ben blij dat vandaag hier ben, " of zelfs naar het verleden, zoals in "Ik was blij dat ik gisteren hier was."

En zo is het ook met de uitdrukking "*wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht*." In de context van Efeze 1 is dit een status voor heel de tijd, niet iets dat alleen maar in de toekomst bereikt zal worden. (In de context van Efe. 5:27 wordt een ander aspect gepresenteerd, waar we in een latere studie naar zullen kijken.) Hier, in Efeze 1, zijn we aan het kijken naar de ecclesia zoals die door God wordt gezien, door Hem in Christus verkozen voor de nederwerping van de wereld - dat wil zeggen: voordat er iets gebeurde dat haar zou bederven of verknoeien of weg leiden van God. De ecclesia is niet het kind van de opstand of van het nageslacht van de zonde, en geen van de gevolgen van de nederwerping - de zonde en dood die de wereld zijn binnen gedrongen - is in staat de perfecte status van de ecclesia voor het aangezicht van God te vernietigen. Voor Hem is ze altijd heilig en onberispelijk,

in overeenstemming met Zijn voorbestemming van haar voor de plaats van een zoon voor Hem.

Het is waar dat er een ander aspect is aan de ecclesia, waarin haar leden gezien worden als afstammend van Adam, gekozen uit de oude mensheid met al haar fouten en falen, overtredingen en zonden. We zullen dit in een latere studie meer compleet bekijken, maar voor nu is het voldoende te weten dat wanneer iemand gerekend wordt als behorend tot het geloof van Jezus, hij onmiddellijk gerechtvaardigd is (rechtvaardig verklaard), om niet, in Gods genade, door de verlossing die is in Christus Jezus (Rom. 3:24-27), zodat Paulus in staat is in Romeinen 8:1 te verklaren: "*Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn*" en later in het hoofdstuk vragen te stellen die geen antwoord hebben: "*Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen? ... wie zal veroordelen?*" (Rom. 8:33,34). Indien God niet wil beschuldigen en Christus niet wil veroordelen, wie anders zal er dan opstaan om de rechtvaardigheid uit te dagen van hen die door God uitverkoren zijn?

In 2Korinthe 5:16,17 spreekt Paulus over ons leven in het vlees als iets dat voorbij is. Vanaf nu zouden we niemand moeten kennen naar het vlees, zelfs Christus niet, Die niet zondigde terwijl Hij in het vlees was. Indien iemand in Christus is, dan is er een nieuwe schepping: "*het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.*" In Efeze 2 spreekt Paulus over ons gedrag in het vlees als iets van het verleden, en niet langer van toepassing. Let er op hoe de apostel twee maal stelt dat we dood zijn voor het oude leven (vers 1 en 5), net zoals hij twee maal benadrukt dat wij in genade gered zijn (vers 6 en 8). De ene uitdrukking complementeert de andere perfect.

De woorden heilig en onberispelijk zijn niet synoniem; ze betekenen niet hetzelfde. Het woord heilig beschrijft datgene wat in contact staat met God, of dat wat apart gezet is voor Zijn gebruik. Het komt voor het eerst voor in Exodus 3:5, wanneer God Mozes opdracht geeft zijn schoenen uit te doen, omdat de plaats waar hij stond heilige grond was. Wat had die grond dan heilig gemaakt? Op welke wijze was ze anders dan de omringende aarde? Op zich was ze niet anders; de grond onderging niet een plotselinge verandering. Wat die grond heilig had gemaakt was dat God ze op dat moment gereserveerd had voor Zijn eigen gebruik. Hij had die speciale plek in de wildernis gekozen om, door de illustratie van het bosje dat fel brandde, maar niet verteerde, het heden en de toekomst van Zijn volk, Israël, te demonstreren. Hoewel het volk tot aan de grenzen van haar uithoudingsvermogen vervolgd zou worden, zou het niet vernietigd worden, maar een volk blijven. Haar voortbestaan zou door God Zelf gegarandeerd worden, Die later door de profeet Jesaja Zichzelf verklaarde "*de Heilige van Israël*" te zijn. Dit laatste betekent eenvoudig dat, nadat Hij Israël had verkozen om een heilige natie te zijn, een verkozen volk, apart gezet voor Zijn dienst, Hij Zichzelf apart zou zetten om over hen te waken en ze te leiden.

De ecclesia, die het lichaam van Christus is, is heilig verklaard. Ze werd apart gezet voor Gods dienst, lang voordat Israël ten tonele verscheen. Zelfs lang voordat de mensheid geschapen werd, was de ecclesia al een speciale functie toegewezen in de doelstelling van God, van tevoren bestemd tot lofprijzing van Zijn heerlijkheid - wij, die een eerdere verwachting in Christus hebben. In dat toekomstige grote en heerlijke beheer van het complement van de tijden, wanneer allen in zowel de hemel als op de Aarde samengevat zullen worden in de Christus, zullen we

belangrijke rol hebben, want ons lot werd in Hem geworpen(Efe. 1:10-12).

Het woord onberispelijk betekent "zonder vlek of kreukel of iets van dien aard"(Efe. 5:27), of, zoals de King James AV het heeft, "*zonder vlek of bezoedeling.*" Israël, als een koninklijk priesterschap, zou een natie geweest moeten zijn zonder bezoedeling, maar zij toonden al spoedig dat, vanwege hun eigen gebrekkigheden, zij een priesterschap nodig hebben voor zichzelf - om te bemiddelen tussen hen en God. Maar de ecclesia heeft nooit een priesterschap nodig om tussen hen en God te staan! Ze heeft *rechtstreekse* toegang tot de Vader door Hem Wie hun Hoofd is(Rom.5:2; Efe.2:18; 3:12). In liefde was ze tevoren bestemd tot de plaats van een zoon voor Hem, en haar individuele leden, hoewel ze nog steeds op Aarde zijn, zijn doordrenkt met die geest van zoonschap, waardoor ze roepen: "*Abba, Vader!*"(Rom. 8:15; Gal. 4:6).

Voor Zijn aangezicht.

Wat we feitelijk hebben voorgesteld is dat de toestand en status van de ecclesia beide voortdurend voor Gods aangezicht blijven, doorheen heel haar geschiedenis, en in al haar ervaringen. Indien men zou aanvoeren dat haar individuele leden nog steeds zondaren zijn zolang ze in het vlees zijn, zouden we antwoorden dat vanaf het moment van onze uitverkiezing Christus voor ons niet alleen wijsheid van God werd, maar ook "*rechtvaardigheid, heiliging en verlossing,*"(1Kor. 1:30).

God ziet ons niet als zijnde in het vlees; Hij is Degene "*die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept*"(Rom. 4:17). Wij worden door Hem nu als rechtvaardig beschouwd; niets kan dientengevolge hen veroordelen die in Christus Jezus zijn. God, de Rechtvaardiger, zal Zijn uitverkorenen niet beschuldigen; Hij kan het niet, anders zou Zijn rechtvaardiging als onwerkkelijk aangetoond worden. Christus, Die stierf, zal niet veroordelen. Integendeel, doordat Hij voor ons tot zonde werd gemaakt heeft Hij zeker gesteld dat wij Gods rechtvaardigheid verkrijgen in Hem(2Kor. 5:21). Dat wil zeggen dat net als Hij, Degene Die geen zonde kende en tot een zondoffer werd ten behoeve van ons toen Hij aan het kruis hing, opdat zonde uitgewist zou worden, ook wij, zondaren, Gods rechtvaardigheid verkrijgen, in Hem. De twee toestanden dateren van het zelfde moment: Christus' dood aan het kruis. Wij trekken met Paulus deze conclusie: "*dat Een voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven*"(2Kor. 5:15). "*...dat onze oude mens medegekruisigd is met Hem*"(Rom. 6:6;CV). Waarom? "*...opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn*". En zo staat de ecclesia voor Gods aangezicht.

Voor Zijn aangezicht.... Dit zijn schitterende woorden! Want er kan geen hogere waardering, geen hogere maatstaf van wat goed en wat fout is zijn, of van wat rechtvaardig en wat onrechtvaardig is. God moet zowel rechtvaardig als De Rechtvaardiger zijn van degene die is uit het geloof van Jezus(Rom. 3:26).

"*Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?*" God IS voor ons. Hij verklaart ons rechtvaardig - dit is de betekenis achter rechtvaardiging. Hij acht ons heilig en onberispelijk. Dit was een toestand die bereikt werd vóór de nederwerping en niets dat gebeurd is als gevolg van de nederwerping kan op enige wijze inbreuk maken op de toestand van hen die gekozen werden in Christus voordat die gebeurtenis plaatsvond. Zij zijn heilig en onberispelijk voor Gods aangezicht en moeten(en

zullen!) dat ook altijd blijven.

Hoe en waarom de leden van deze ecclesia van God werden uitgekozen uit de zonen van de zondige mensheid zal in onze volgende studie worden bekeken.

Deel 5

In genade zijn jullie gered.

Tot dusverre hebben we in onze studies geprobeerd de ecclesia te zien zoals God haar ziet. "Voor Zijn aangezicht" moet ze "heilig en onberispelijk" zijn, maar nu, in het tweede hoofdstuk van Efeze, komen we uitspraken tegen als deze

"1 Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden, 2 waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid, 3 (trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten, en wij waren van nature, evenzeer als de overigen, kinderen des toorns),"
(Efe. 1:1-3)

En nogmaals, in Kolossenzen 1:21

"21 Ook u, die eertijds vervreemd en vijandig gezind waart blijkens uw boze werken, heeft Hij thans weder verzoend, 22 in het lichaam Zijns vlezes, door de dood, om u heilig en onbesmet en onberispelijk voor Zich te stellen,"
(zie ook Efe. 5:27).

Het lijkt ons toe dat de leden van de ecclesia niet altijd heilig en onberispelijk waren; zijn zij nu wel heilig en onberispelijk?

We stelden in onze laatste studie dat "niets dat gebeurd is als gevolg van de nederwerping, kan op enige wijze inbreuk maken op de toestand van hen die gekozen werden in Christus voordat die gebeurtenis plaatsvond. Zij zijn heilig en onberispelijk voor Gods aangezicht en moeten(en zullen!) dat ook altijd blijven." Hoe kunnen we dit rijmen met het bewijsmateriaal van de gebreken in onszelf, iets waarvan we ons dagelijks bewust zijn? Ja, hoe kunnen we het rijmen met de geboden voor het gedrag van de heiligen, zelfs nog in de gevangenisbrieven van Paulus?

Mogen wij, op dit punt aangekomen, een uitspraak herhalen die als verklarende noot werd gegeven in een eerdere studie (U.R. vol. 64, p.256) onder de kop "De ecclesia, die Zijn lichaam is"?

"Deze ecclesia, waarnaar specifiek in Paulus' brieven wordt verwezen, wordt aan ons voorgesteld in twee onderscheiden, maar toch verbonden, aspecten. Zij zijn als de twee zijden van hetzelfde muntstuk.

"Individueel is de ecclesia samengesteld uit vele leden, die ieder voor zich van tevoren gekend zijn, op voorhand bestemd, geroepen, gerechtvaardigd en verheerlijkt (Rom. 8:28-30). Ieder is in Christus gebracht door de doop in Zijn dood (Rom. 6:3). Ieder is noodzakelijk voor de rest en heeft zijn of haar individuele rol te spelen in het opbouwen van het geheel (1Kor. 12:12-31; Efe. 4:11-14).

"Collectief is de ecclesia een verenigd lichaam, gekozen in Christus van voor de

nederwerping van de wereld en door God gezien als heilig en onberispelijk, met een koninkrijk in de hemelen en een dienstbetoon te midden van de hemelingen. Als zodanig is ze het complement van Christus, waardoor alles in allen wordt gecompeteerd.

"Het is in het individuele aspect dat de leden van de ecclesia ooit zondaren waren, alle van nature kinderen van de verontwaardiging, net als de rest. Dit veranderde toen ze in Christus kwamen, want toen werden ze een nieuwe schepping(2Kor. 5;17). Maar collectief wordt de ecclesia altijd door God gezien als zijnde heilig en onberispelijk, want ze was in Zijn doelstelling ontvangen voor de nederwerping, die het bewijs is voor de opstand in het universum, en ze wordt alleen een aparte eenheid nadat de vraag over de zonde voor eens en altijd en voor allen afgedaan is aan het kruis."

Gods genade tentoon gesteld.

Het is goed om te zeggen dat, omdat de ecclesia van God heilig en onberispelijk moet zijn voor Zijn aangezicht, het niet zo was dat wij als leden van de ecclesia wandelden in overeenstemming met de aion van deze wereld. Dit is hoe we ooit wandelden, maar nu als dood gerekend worden voor die overtredingen en zonden en lusten die ons eerdere gedrag kenmerkten. Toch is het duidelijk dat ieder van hen die zijn gekozen en geroepen om lid te zijn van de ecclesia, de vernederende ervaring moet hebben doorstaan die verbonden zijn aan de deelneming aan het vlees der zonde. Waarom is dat zo?

Het antwoord, in de kortst mogelijke woorden, ligt verborgen in één woord: Genade! Het is Gods genade die in en door de ecclesia tentoongespreid wordt; daarom wordt de uitdrukking steeds herhaald: *"In genade zijn jullie gered."* De genade die voor aionische tijden aan de ecclesia werd gegeven, moet in al haar effectiviteit en grandeur tentoongespreid worden, niet slechts als een daad die blijdschap voortbrengt, maar ook als een voordeel dat toegekend wordt aan iemand die het tegendeel verdient. En om dit gedaan te krijgen moeten de leden van de ecclesia voorbereid worden, eerst om de voordelen te ontvangen en dan om ze aan anderen te tonen.

Voordat we dit verder onderzoeken is het goed dat we een andere reden opmerken waarom de ecclesia door het vlees moet gaan. De dienstknecht kan niet groter zijn dan zijn Heer; het lichaam kan niet groter zijn dan het Hoofd; het complement kan niet groter zijn dan Degene waartoe het behoort. Christus kwam in de gelijkenis van het vlees; de leden van de ecclesia worden in het vlees geboren. Daar zit een basisverschil tussen Christus en de ecclesia.

Christus was Degene zonder zonde, maar Hij werd tot zonde gemaakt, opdat God in staat zou zijn Zijn rechtvaardigheid te tonen, zodat Hij als rechtvaardig én als Rechtvaardiger gezien zou worden van degene die van het geloof van Christus is(2Kor. 5:21; Rom. 3:26). Wij, die voorbestemd zijn om heilig en onberispelijk te zijn voor Zijn aangezicht, werden gemaakt om zondaren te zijn, opdat God in staat zou zijn Zijn genade te tonen in Zijn vriendelijkheid jegens ons in Christus Jezus(Efe. 2:7).

Christus werd tot zonde gemaakt, opdat de zonde zelf gekruisigd zou worden. Vanaf dat moment zijn alle door God opgeworpen barrières tussen Hemzelf en Zijn

schepping verwijderd; zonde(=doelmissen) is niet langer een hindernis voor Zijn gunst. De opstanding van Christus, met de daaropvolgende aanvaarding door God van Zijn offer, betekent dat Gods doelstelling onvermijdelijk en onverbidlijk voortgaat naar haar grote en heerlijke toppunt, zodat Hij Alles mag zijn in allen(1Kor. 15:20-28).

God is nu klaar om verzoend te worden met al Zijn schepselen. Het offer van Zijn geliefde Zoon heeft God zodanig verzoend, dat Hij nooit meer kan of wil vragen om een verder offer. Zijn rechtvaardigheid vereist dat Hij het offer, dat door de Zoon gebracht werd als een volkomen en volledige betaling, aanvaardt, en daaruit volgt, omdat Christus de Eerstgeborene is van heel de schepping, dat er in heel het universum geen enkel wezen is dat buiten het bereik van Gods verzoening valt. De enige barrière die er is om de verzoening compleet te maken, is de koppigheid van de schepping. En dit is waar de functie van de ecclesia in beeld komt in Gods doelstelling.

Wij zijn zonen van de koppigheid; we zouden moeten weten wat koppigheid betekent. Ooit waren we van God vervreemd doordat we tot deelgenoten gemaakt werden van het vlees der zonde. Toch, omdat God rijk is aan genade, worden we gered in, en door, Zijn genade, opdat wij door Hem gebruikt kunnen worden om diezelfde genade aan anderen te tonen.

Laten we hier een vooruitgang in uitdrukkingen noteren. Wij zijn gered in genade; ons is de vergeving van overtredingen geschonken naar de rijkdom van Zijn genade; wij zullen door Hem gebruikt worden om de allesoverstijgende rijkdom van Zijn genade te tonen. De waarde van genade is voortdurend toenemend; er zijn geen grenzen aan haar uiteindelijke omvang, want het is een uitdrukking van de liefde van God. Waar de zonde toeneemt, daar is de genade overvloedig - dit principe werd in Romeinen verklaard.

Genade breidt zich voortdurend uit, tot ze allen omarmd heeft. Het allesoverstijgende gewicht van heerlijkheid dat voor de ecclesia gereserveerd is, ligt in het gebruikt worden om in de komende eeuwen deze superlatieven van de rijkdommen van Gods genade te tonen. En hoe tonen we deze? Door de rest van de schepping te laten zien hoe God zo magnifiek vriendelijk voor ons is geweest door ons te transformeren van wat we waren in wat we zijn.

Zo gaan we zien dat, hoewel (als een collectief geheel) de ecclesia van het begin af aan bedoeld was om heilig te zijn en onberispelijk, en dit altijd zal blijven voor het aangezicht van God - het complement van een zondenloze en onberispelijke Christus - haar individuele leden toch getrokken worden uit een zondige mensheid, opdat de volle genade van Gods doelstelling getoond kan worden, en de ecclesia in staat gesteld zal worden in Gods doelstelling de rol te vervullen waarvoor ze ontworpen was, en waarvoor ze in het bijzonder uitgerust wordt.

Dit mag in eerste instantie paradoxaal lijken - een combinatie van tegengestelde toestanden - en toch komt het overeen met het tweeledig aspect van de betekenis van genade. Onze plaats in Christus is "*tot lof van de heerlijkheid zijner genade*"(Efe. 1:6). Neem er kennis van dat lang voordat enig mogelijk lid van de ecclesia ondergeschikt was gemaakt aan de negatieve krachten van het vlees, de genade die hem daaruit zou gaan redden al was gegeven aan de ecclesia als geheel,

in Christus. Daarom is de redding van dit lichaam des vlezes niet iets dat in werking gesteld moest worden als gevolg van Adam's overtreding - het was geen improvisatie om tegemoet te komen aan een noodgeval - maar veeleer iets dat met opzet zo gepland was, zelfs voordat de aionen begonnen.

Deze vleselijke lichamen worden ook "*vernederd lichaam*"(Filip. 3:21) genoemd, en opnieuw noteren we het punt dat de ecclesia niet groter is dan haar Hoofd. Christus ontledigde eerst Zichzelf, om in de gelijkenis van de mensheid te kunnen komen, en toen vernederde Hij Zichzelf om gehoorzaam te worden tot de dood, zelfs tot de dood aan het kruis(Filip. 2:7,8). Wij werden leeg geboren; net als Job kwamen we naakt deze wereld binnen. Onze vernedering komt in het dragen van deze vleselijke lichamen, geneigd tot zonde en verval en door de vernieling door de dood. Zij[de vleselijke lichamen] onderwerpen ons voortdurend aan beledigingen, want zij voeren voortdurend oorlog tegen de geest die in ons is en ze houden niet op met ons te vernederen. Zij zijn de aardse tenten - tijdelijke verblijfplaatsen - waarin we kreunen terwijl we in afwachting zijn van de verhuizing naar onze permanente verblijfplaats - een huis, niet door handen gemaakt, aionisch, in de hemelen. Want we verwachten een Redder Die de lichamen van vernedering om zal zetten, om ze een te maken met het lichaam van Zijn heerlijkheid. Dan zal de ecclesia, van wie het rijk onlosmakelijk in de hemelen is, in ieder opzicht zijn als Degene Die haar Hoofd is.

De werking van genade.

De werkingen van genade worden nauwelijks door de massa waargenomen, zelfs niet onder gelovigen, en worden door ons allen onvolledig verstaan. De beperkingen voor ons verstaan, opgelegd door de zwakheden die onlosmakelijk bij onze vleselijke lichamen behoren, zullen niet geheel verbannen worden, totdat deze lichamen afgedaan hebben en veranderd worden. Daarom moeten we voortdurend bidden voor toenemend waarnemingsvermogen in geestelijke zaken, en in het bijzonder in die zaken die in Efeze 1 genoemd worden:

*"18 zodat gij weet, welke hoop Zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is Zijner erfenis bij de heiligen,
19 en hoe overweldigend groot Zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht"*
(Efe. 1:18,19)

In het derde hoofdstuk bidt de apostel dat wij, "*geworteld en gegrond in de liefde*"(Efe. 3:17), in staat zouden zijn om tezamen met alle heiligen te begrijpen wat de breedte en lengte en diepte en hoogte van de genade is, en om daarnaast de kennis te hebben van de allesoverstijgend liefde van Christus, opdat wij gecompleteerd mogen worden ten behoeve van het hele complement van God.

Opnieuw, nu in het vierde hoofdstuk, spreekt Paulus over ons bereiken van "*de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus*"(4:13). Wat betekent dat?

Het antwoord is dit: wij moeten definiëren wat we bedoelen met "complement." Het Griekse woord pleroma wordt letterlijk vertaald met "vullend" en daarom is een complement "dat wat vult" of "dat wat vol maakt."

Het vroegste voorbeeld van een complement, naar voren gebracht in de Schrift, is dat van de vrouw als complement van de man, iets wat we eerder in deze discussie al bekeken, toen we zagen dat Adam, voordat de vrouw uit hem genomen werd, compleet was in zichzelf; daarna maakte de vrouw hem compleet (UR. Vol. 66; p.66).

In lijn met deze gedachte mogen we opmerken dat aan Adam een positieve opdracht werd gegeven, naast de negatieve opdracht om niet van een bepaalde boom te eten. De positieve opdracht werd gegeven in Genesis 1:28 *"Weest vruchtbaar en word talrijk"*. Men zal snel aanvaarden dat Adam deze opdracht niet kon vervullen zonder degene die zijn complement was. Maar hebben we werkelijk de rol overwogen die de vrouw in deze speelt en dit doorgetrokken naar de taak van de ecclesia?

De oorspronkelijke vorm van de mensheid werd door God bepaald toen Hij ze in Adam schiep, maar de voortzetting van die vorm in al haar daarop volgende geslachten is de taak van de vrouw. Dit is haar aandeel in de bediening van het uitbouwen van het menselijk ras. En de bediening die God heeft toegewezen aan de ecclesia is die van het onderhouden en voortzetten van het genadewerk dat God begonnen is in Christus Jezus. Christus Zelf voorziet in de kracht voor deze bediening - Hij is de voortgaande drijvende kracht die er achter zit, maar onze rol is toe te zien dat er geen afwijking is van de vorm die deze bediening zal nemen. Het is een bediening van genade, constante genade, voortdurende genade, onverdunde genade, want genade is de basis van redding en het pad naar de verzoening.

"In genade zijn jullie gered" is voor ons nu al waar; het zal uiteindelijk net zo waar zijn voor heel de schepping. Allen zullen Gods werk zijn, geschapen in Christus Jezus. Het is Gods wil om een beheer van de completering van de tijden te hebben, waarin allen samengevat worden in de Christus, zowel die in de hemelen zijn als die op de Aarde, en ons lot werd bepaald in Hem, tevoren bestemd naar de doelstelling van de Ene Die alles bewerkt naar de raad van Zijn wil, opdat we zouden zijn tot lof van Zijn heerlijkheid, wij die een eerdere verwachting hebben in de Christus (verg. Efe. 1:10-12).

Wij hebben een eerder verwachting, maar we zijn niet de enigen die iets verwachten. In Romeinen 8:19 lezen we

*"19 Want met reikhalzend verlangen wacht de schepping op het openbaar worden der zonen Gods.
20 Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om de wil van Hem, die haar daaraan onderworpen heeft,
21 in hope echter, omdat ook de schepping zelf van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid zal bevrijd worden tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods."*

In Kolossenzen 1:20 maakt Paulus het duidelijk dat de verzoening van allen met God zal inhouden: allen op de Aarde en allen in de hemelen. Het is het gezegende voorrecht van de ecclesia - zij die de eerdere verwachting hebben in de Christus - om het evangelie van de allesoverstijgende rijkdommen van Gods genade te herauten en te tonen, totdat de verwachting van allen is vervuld en allen uiteindelijk met God verzoend zijn.

Dit is wat de apostel in gedachten heeft als hij schrijft: *"het complement waardoor*

alles in allen wordt compleet gemaakt". De zinsnede "alles in allen" komt hier voor en in 1Korinthe 15:28. Daar wordt het heel duidelijk gemaakt dat het "allen" geen uitzonderingen toelaat, behalve God Zelf, Die met nadruk wordt uitgesloten (vs. 27). De voleinding van Gods doelstelling is dat Hij Alles in allen zal zijn, en dit omsluit heel de schepping.

Op gelijke wijze is de ecclesia in Efeze 1:23 het middel waardoor de voleinding bereikt zal worden. "*Het complement van Degene Die het al in allen compleet maakt*." (CV). O, mochten we allen de eenheid van geloof bereiken en de verwerkelijking van de Zoon van God, tot het niveau van een volwassene, tot de mate van het formaat van het complement van de Christus, zodat we in ieder geval geen minderjarige meer zouden zijn. Ons doel zou vandaag gericht moeten zijn op het toerusten van de heiligen voor het werk van het uitdelen van dit heerlijke evangelie van genade, en we zouden voor dit doel het lichaam van Christus moeten opbouwen. We kunnen ons het beste voorbereiden voor onze bediening door de principes daarvan nu al uit te oefenen.

De huidige bediening van de ecclesia.

Indien onze toekomstige bediening bestaat uit het verkondigen en tonen van de genade van God in al haar grandeur en rijkdommen, dan zouden we toch zeker onze levens, hoewel nog in het vlees, zoveel als mogelijk in overeenstemming hiermee moeten leven. Onder elkaar zouden we genadevol moeten handelen, net zoals God, in Christus, dat genadevol doet met ons. Bitterheid en furie en boosheid en misbaar en laster zouden in onze onderlinge relaties afwezig moeten zijn; boosaardigheid zou nooit toegestaan mogen worden om binnen te dringen, maar we zouden vriendelijk tegen elkaar moeten worden, zachtaardig, meevoelend; op die manier zullen we genadevol met elkaar omgaan. Laten we samen in liefde wandelen, en niet de Heilige Geest van God, waarmee we verzegeld zijn tot de dag van de verlossing (Efe. 4:30-5:2), verdriet doen. Zo worden we imitatoren van God en leren we voor onszelf, door oefening, de werkelijke betekenis van genade.

In het bredere veld van onze activiteiten zouden we moeten werken ten goede van allen (Gal. 6:10). Dat het woord "allen" in deze context een wijdere toepassing heeft dan alleen zij die tot de geloofsfamilie behoren, wordt aangegeven door het noemen van de laatste in de daarop volgende passage, die beheerst wordt door de woorden "maar inzonderheid". Het is principe is heel simpel: als het mogelijk is werken we ten goede van allen, maar in het bijzonder voor de geloofsfamilie.

Onze bediening moet *ten allen tijde*, of dat nu binnen of buiten de ecclesia is, er een zijn van verzoening, in overeenstemming met de genade van God, die in Christus de wereld met Zichzelf aan het verzoenen was (2Kor. 5:20,21). Wij zijn ambassadeurs voor Christus, vragend namens God. Onze boodschap is: "Weest met God verzoend!" (2Kor. 5:20; CV). Waarom zou je wachten tot de toekomst, wanneer je nu al vrede met God kunt hebben? Maar voor hen voor wie deze vrede uitgesteld wordt, zal onze boodschap nog steeds voortklinken doorheen de komende eeuwen, omdat Zijn genade in ons getoond wordt, "Weest met God verzoend!" De vorm van deze boodschap zal door de ecclesia gehandhaafd worden doorheen alle generaties van de eeuwen der eeuwen, en God zal heerlijkheid vinden in de ecclesia en in Christus Jezus, omdat Hij heel de schepping met Zichzelf verzoend ziet worden.

Deel 6- Het complement van Christus.

We hebben eerder in deze serie gesteld dat de vorm die de bediening door de ecclesia aan zou nemen al voor de aionen begonnen door God was bepaald; en zoals de vrouw, als het complement van de man, de vorm van de mensheid handhaaft doorheen al de geslachten, zo handhaaft de ecclesia, als het complement van Christus, de vorm van de bediening van de genade, waaraan God begonnen is in Christus, zodat God Zelf heerlijkheid zal vinden in de ecclesia en in Christus Jezus doorheen alle geslachten van de aion der aionen(Efe. 3:21). Christus Zelf voorziet in de kracht voor deze bediening. Hij is het leven, de drijvende kracht er achter. Maar God heeft de zaken zo opgezet, dat het onze rol is er op toe te zien dat er geen afwijking komt van de vorm die deze bediening zal aannemen. Het is een bediening van genade - vasthoudende genade, voortdurende genade, onverdunde genade - want genade is de basis voor de uiteindelijke redding en het pad naar de complete verzoening.

Er zijn in feite twee bedieningen die dateren van voor-aionische tijden: de bediening van Christus(als Gods complement) en de bediening van de ecclesia(als Christus' complement). De bediening van Christus is er een van leven, in overeenstemming met de belofte van leven, gedaan in Hem vóór aionische tijden(Titus 1:2). Christus, als complement van God, vervult Zijn belofte van Leven, want al Gods beloften zijn "Ja!" in Christus(2Kor. 1:20). Hij wijkt nooit af van Zijn missie als Gever van Leven. De belofte van leven is in Hem geconcentreerd. Hij is de Opstanding en het Leven - de Weg, de Waarheid en het Leven - het Brood des Levens. "Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden"(1Kor. 15:22).

Al voor de aionische tijden begonnen had God bepaald dat allen Leven zouden hebben, want voor Hem is het God zijn van doden onaanvaardbaar en ondenkbaar(bv. Matt. 22:32), en Hij benoemde Zijn Zoon om het middel te zijn waardoor Zijn belofte van Leven bereikt zou worden. Op Golgotha zei Jezus: "Het is volbracht!" Zelfs in Zijn dood geeft Hij Leven! Ja, het Leven is nu voor allen gegarandeerd, zozeer zelfs dat Paulus, als hij in 1Korinthe 15:20 aankondigt dat Christus is opgewekt uit de doden, onmiddellijk verder kan gaan met te verklaren dat God Alles in allen zal zijn(1Kor. 15:28). Dat wil zeggen dat toen Christus eenmaal uit de doden was opgewekt, er geen kracht in het universum is die kan voorkomen dat Gods ultieme doel bereikt zal worden, want alle soevereiniteit en autoriteit is aan Christus gegeven. De apostel sluit hier nadrukkelijk God Zelf uit van de onderschikking, om aan te tonen dat verder allen zijn inbegrepen. Verder wordt verklaard dat de dood zelf onttroond zal worden. Zo effectief en zo compleet is de bediening van Christus!

Maar God heeft ook bepaald(en opnieuw: vóór aionische tijden) dat de basis voor de uiteindelijke redding Zijn eigen genade zal zijn, en niet de werken van het schepsel; en zo wordt de ecclesia benoemd tot Christus' complement, om de bediening van Leven aan te vullen die Christus aan het uitvoeren is. Daarom, vanaf Golgotha af aan, begint God Zijn genade te tonen - Zijn absolute genade, eerst aan de leden van de ecclesia zelf, omdat zij een voor een geroepen worden uit de zonen der mensheid, en dan, door de ecclesia, naar heel de schepping. Want het is een bediening die niet is beperkt tot de Aarde, maar in de komende aionen te zien zal zijn te midden van de hemelingen.

De bediening van genade.

De bediening van de ecclesia -deze bediening van genade- is er niet een die

plotseling bedacht werd door God om over te nemen waar andere bedieningen tekort schieten, hoewel het dat feitelijk wel doet, zoals we nu zullen zien. Nee, het is de vroegst geplande bediening in het universum, afgezien die van Christus Zelf. Ze dateert zelfs uit de tijd dat alleen God bestond, want Hij bracht Zijn Zoon voort als Zijn eigen complement, Hij bedacht dat Christus ook een complement zou hebben, de ecclesia; en zo, in die betekenis van het woord, is de ecclesia net zou oud als Christus, en is haar bediening gedefinieerd in het geschenk dat aan haar werd gegeven in Christus Jezus, vóór de aionen ook maar begonnen.

Wat is het heerlijk dat de hele toekomst van het universum afhangt van die allereerste beslissingen van God, om leven te geven aan Zijn Zoon en genade te tonen door de ecclesia! Het is voor ons gewoon onmogelijk de volle omvang te begrijpen van de eer die God heeft gegeven aan ons, leden van die ecclesia! Maar wat is deze bediening van genade? Kunnen we het verder definiëren? Dat kunnen we zeker, want het wordt duidelijk uiteengezet in Efeze 2, de verzen 8 tot 10:

"8 Want in genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God;

9 niet uit werken, opdat niemand roeme.

10 Want zijn maaksel zijn wij..."

(Efe. 2:8-10;CV)

Dit is de definitie van absolute redding. Hierin heeft het vlees geen plaats; de wet heeft geen plaats; werken hebben geen plaats. Met al deze is afgerekend en van hen werd, in de eerste hoofdstukken van Romeinen, Korinthiërs en Galaten, aangetoond dat ze vijandig staan ten opzichte van het evangelie der genade. In Romeinen 8:20 wordt aangetoond dat alle inspanningen van schepselen niet anders zijn dan ijdelheid en vruchteloosheid. Hier, in Efeze 2, is alles gericht op Gods handelen. Redding wordt afhankelijk gemaakt van Hem en Hem alleen. We worden Zijn maaksel, en wij mogen de allesoverstijgende rijkdommen van Zijn genade(die al aan ons geschonken zijn) tonen aan heel de schepping, zodat de rest ook uiteindelijk Zijn maaksel zal worden, geschapen in Christus Jezus.

Geen blijvend alternatief voor redding in genade.

Wat is het alternatief voor deze redding in genade? Er is er geen! Paulus wist dat in het vlees geen goeds huist; hij wist dat zij die in het vlees zijn God niet kunnen behagen(Rom. 7:18; 8:8). Hij wist ook dat de perfecte wet van God, heilig en rechtvaardig als ze was, geen redding kon voortbrengen, want door werken der wet wordt geen vlees gerechtvaardigd(Rom. 3:20). Er is geen uitweg uit de zonde als het via de wet moet, want de wet bracht alleen maar toenemende erkenning van zonde. En alle inspanning van de zijde van een schepsel buiten God om is alleen maar ijdelheid, vruchteloosheid, en Paulus zegt dat de hele schepping daaraan onderschikt is.

Waar is dan de uitweg, de weg naar de redding? Is die in het Koninkrijk te vinden, dat opgezet zal worden in Israël onder leiding van de Here Jezus, de 1000 jarige heerschappij van Christus? Veel Christenen denken dat dit de oplossing is voor al hun problemen en het doel van al hun verlangens. Maar de 1000 jarige heerschappij van Christus eindigt in een gigantische opstand, zodra Satan ook maar voor even is losgelaten - wanneer hij "zal uitgaan om de volkeren aan de vier hoeken der aarde te verleiden, Gog en Magog, om hen tot de oorlog te verzamelen, en hun getal is als het zand der zee"(Openb. 20:8).

En wanneer we bij de nieuwe hemelen en de nieuwe Aarde van Openbaring 21 komen, wat vinden we dan? De verzen 7 en 8 van dat hoofdstuk vertellen ons dat, terwijl sommigen hun lotdeel genieten, anderen, beschreven als ongelovigen, overspeligen en soortgelijken, hun deel zullen vinden "in de poel, die brandt van vuur en zwavel: dit is de tweede dood". Dit klinkt niet niet bepaald als universele

redding, en inderdaad komt er in het boek Openbaring, dat het laatste boek is van de Besnijdenisgeschriften, zelfs geen hint voor van een opstanding uit de tweede dood. Alleen uit de brieven van Paulus kunnen we afleiden dat er zo'n opstanding moet zijn; hoewel hij de tweede dood niet noemt, verklaart hij met kracht dat "in Christus allen levend gemaakt[zullen] worden"(1Kor. 15:22).

Even terzijde: het is interessant het gebruik van het woord vrede op te merken in Openbaring. Het komt er maar twee maal in voor: in de openingsgroet, "vrede van Hem, die is en die was en die komt"(Openb. 1:4) en in Openbaring 6:4, waar we lezen: "en hem, die erop zat, werd gegeven de vrede van de aarde weg te nemen"(6:4). Er is in dit boek zelfs geen suggestie te vinden dat de vrede op Aarde hersteld zal worden. Hiervoor moeten we naar Paulus kijken; vrede wordt gemaakt door het bloed van het kruis van Christus(Kol. 1:20).

De vooruitgang in het onderwijs van Paulus.

Er wordt wel eens beweerd dat de laatste verzen van Efeze 1 aangeven dat de ecclesia hetzelfde werk zal uitvoeren te midden van de hemelingen, dat aan Israël is opgedragen op Aarde, zodat door hen samen het hele universum onder beheer van Christus zal worden gebracht.

Nu kan er geen enkele twijfel over bestaan dat de soevereiniteit over de Aarde gegeven zal worden aan Israël, en dat zij gebruikt zullen worden om de Aarde onder het beheer van Christus te brengen. Openbaring 22:5 stelt duidelijk dat Gods slaven gedurende de aionen der aionen zullen regeren, dat wil zeggen, tijdens de laatste twee aionen.

Maar er zijn twee factoren in de geschriften van Paulus die met de Aarde verband houden zowel als met de hemelen - die niet in het boek Openbaring genoemd worden, of bij wie van de andere schrijvers van de Griekse Schrift dan ook - die buiten en voorbij de bediening van Israël om lijken te gaan. Waar, bijvoorbeeld, wordt er, buiten Paulus dan, iets gezegd over verzoening en wederzijdse verzoening? De vrede die komt door de verzoening is gemaakt door het bloed van het kruis van Christus, maar waar, buiten Paulus' geschriften, wordt er iets gezegd over het woord van het kruis? Of over sterfelijkheid? Of zelfs over een nieuwe mensheid?

Waar vinden we in de Griekse Schrift God afgebeeld als de Redder van alle mensen? Alleen in de geschriften van Paulus(1Tim. 2:3,4 en 4:10). Inderdaad, Paulus is de enige die er over spreekt dat heel Israël gered zal worden(Rom. 11:26). Waar, buiten Paulus geschriften, vinden we zulke thema's als rechtvaardiging door geloof buiten werken om, en een nieuwe schepping in Christus Jezus? Deze maken deel uit van het evangelie van de genade dat aan Paulus toevertrouwd was. Zij hebben geen plaats in de Besnijdenisgeschriften, of in welke bediening dan ook van Israël die gebaseerd is op die geschriften, maar zij zijn ingelijfd in de bediening van de ecclesia, die het lichaam is van Christus. Wanneer werken en de wet en zelfs de heerschappij van Christus tijdens het 1000jarig rijk er niet in slagen een volkomen redding te brengen, wat is er dan nog over? Alleen het evangelie van pure genade, die zowel voorafgaat als uitstijgt boven al deze! Want wet en regel worden opgelegd van buitenaf, en zijn alleen effectief zolang ze van kracht zijn en gehandhaafd worden, terwijl de genade werkzaam is door Gods Geest, die in de schepping is geplaatst, en zich richt op het ideaal van God Die Alles in allen zal zijn.

Alles in allen.

De zinsnede "Alles in allen" komt zowel in Efeze 1:23 en in 1Korinthe 15:28 voor. In het laatste geval is het "opdat God zij alles in allen." Nu is het zo dat dit op drie verschillende manieren gezegd kan worden, het is maar net waar we de nadruk leggen, en elke versie zal verschillende reacties in ons denken teweeg brengen. Als we bijvoorbeeld de nadruk willen leggen op de grootheid en heerlijkheid van

God, dan zullen we zeggen "Dat God moge zijn Alles in allen." Door het benadrukken van God, laten we zien dat Hij de Ene is met Wie allen verzoend zullen worden, en zo benadrukken wij de absoluutheid van Zijn Godheid. Maar we kunnen de passage ook citeren als "Dat God moge zijn Alles in allen." In dit geval benadrukken we de compleetheid van Zijn inwoning in ieder van Zijn schepselen, geen ruimte latend in hun harten voor enig andere controlerende factor.

Of we kunnen de nadruk leggen op het "allen" en zeggen: "Dat God moge zijn Alles in allen." In dit geval benadrukken wij het "allen" - zo het karakter van de voleinding omarmend; geen enkel schepsel wordt uitgesloten van de finale analyse; geen schepsel wordt uitgesloten van de ultieme zegen.

Op exact dezelfde wijze, zo lijkt het ons toe, kunnen we laatste zinsnede van Efeze 1 op drie verschillende wijzen uitdrukken.

We kunnen de nadruk leggen op het woord complement en door dat te doen geven we de heerlijkheid aan Christus, en laten we zien dat we slechts een middel zijn waar doorheen Zijn werk van het verzoenen van het al met God bewerkstelligd zal worden.

Of we kunnen de nadruk leggen op het eerste "allen," wat letterlijk "het al" is. Er staat in het Grieks een lidwoord voor dit "al". Door de nadruk hier te leggen laten we zien dat, wanneer de bediening van de ecclesia volbracht is, er niets meer bereikt hoeft te worden in wie dan ook, en voor wie dan ook, die we bediend hebben.

Maar we kunnen ook de nadruk leggen op het laatste "allen," dat heel de schepping omvat. In Efeze 1:10 verklaart Paulus Gods voornemen om "10 om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder een hoofd, dat is Christus, samen te vatten, 11 in Hem, in Wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, Die in alles werkt naar de raad van Zijn wil, 12 opdat wij zouden zijn tot lof Zijner heerlijkheid, wij, die een eerdere verwachting in de Christus hebben."

(Efeze 1:10-12;CV)

Allen samenvatten in de Christus, zowel al wat in de hemelen als al wat op de Aarde is. Het is als Hoofd over allen(al wat in de hemelen en wat op de Aarde) dat Christus aan de ecclesia is gegeven die Zijn lichaam is, het complement waardoor alles in allen(zowel in de hemelen als op de Aarde) compleet gemaakt wordt. Is het niet het zo dat heel de schepping besloten is in dit laatste allen, en dat heel de schepping, of dat nu in de hemelen of op de Aarde is, het nodig heeft op de een of andere manier voordeel te krijgen van de bediening van de ecclesia? Kreunt en steunt tot op heden niet heel de schepping, in afwachting van het openbaar worden van de zonen Gods(Rom. 8:18-22)? De boodschap van genade kan geen van hen bereiken, totdat de ecclesia compleet is en openbaar gemaakt om die genade om die genade te tonen. Alhoewel het waar is dat onze bediening hoofdzakelijk te midden van de hemelingen zal zijn(want zij vormen het grootste deel van de schepping), is het ook niet waar dat de gift van de genade, namelijk rechtvaardigheid, er is "voor alle mensen tot rechtvaardiging ten leven"(Rom. 5:18)? De apostel Paulus is degene die het Woord van God completeerde(Kol. 1:25). Hij maakte het in alle opzichten compleet. Alleen in de geschriften van Paulus vinden we levendmaking voor heel de mensheid, en verzoening met God voor allen in zowel de hemelen als op de Aarde(Kol. 1:20). Alleen in Paulus' geschriften wordt van God gezegd dat Hij Alles in allen zal zijn.

Paulus completeert het Woord van God. De ecclesia, als complement van Christus, completeert de doelstelling van God, de "Alles in allen." Wanneer de bediening van

de ecclesia haar loop volbracht zal hebben, dan zal God "Alles in allen" zijn.
Erkennen van het Hoofd.

Tenslotte is het van het hoogste belang dat ieder individueel lid van de ecclesia Christus herkent en erkent als zijn of haar Hoofd, want Hij is ons als Hoofd over allen gegeven. Kolossenzen bevestigt Hem ook als ons Hoofd:

"Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is het begin, de eerstgeborene uit de doden"

(Kol. 1:18)

Door Hem te erkennen als ons Hoofd, werken we het werk van de Tegenstander tegen. De oorspronkelijk opstand onder de hemelingen, die leidde tot de nederwerping, was, en daar zijn we zeker van, tegen het hoofdschap van Christus. Het is fascinerend te overwegen dat, toen Christus het wezen inbracht dat de Tegenstander zou zijn, Hij wist dat Hij een uitdager aan het scheppen was voor Zijn eigen hoofdschap van het universum en degene die Hem daar tijdelijk uit zou ontzetten. Toch wist Hij ook dat Hij nog steeds in zichzelf datgene vasthield dat Hem vasthoudend zou verheerlijken als Hoofd, namelijk: de ecclesia, die Zijn lichaam is. De ecclesia, gekozen voor de nederwerping, heeft Zijn hoofdschap nooit ontkend; ze heeft het eerder ondersteunt, hoewel individuele leden van tijd tot tijd te verwijten valt dat ze Hem niet als Hoofd belijden. De ecclesia is de door God gegeven belofte aan Christus van Zijn blijvende hoofdschap; als Zijn complement handhaaft de ecclesia het hoofdschap van Christus doorheen alle geslachten, totdat alles in Hem is samengevat, want in Hem wordt alle geslacht in hemel en op Aarde genoemd (Efe. 3:15).

De ecclesia, we herhalen het, is de belofte die aan Christus is gegeven (zelfs voordat Hij begon met het in werking stellen van God plan) dat Zijn Hoofdschap over allen hersteld en erkend zou worden. Want niet alleen geeft de ecclesia een voortdurende tentoonspreiding van genade, maar ze handhaaft ook een ononderbroken getuigenis van het hoofdschap van Christus. Dit zijn de twee aspecten van de functie van de ecclesia als het complement van Christus - twee samenwerkende en voortgaande kenmerken van haar bediening, die volkomen bevredigend zijn in hun gevolgen en in hun resultaat. De een verheerlijkt God, de ander verhoogt Zijn Zoon.

We sluiten deze serie studies over de plaats van de ecclesia in Gods plan af met het gebed van Paulus in Efeze 3;14-21.

"14 Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader,

15 naar Wie alle geslacht in de hemelen en op de aarde genoemd wordt,

16 opdat Hij u geve, naar de rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens,

17 opdat Christus door het geloof in uw harten woning make. Geworteld en gegrond in de liefde,

18 zult gij dan, samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is,

19 en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods.

20 Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen,

21 Hem zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen. "

